

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 5. V Celovcu 15. maja 1873. XXII. tečaj.

Pridiga v god Kristusovega vnebohoda.

(Nauk, ki nam ga daje praznik Jezusovega vnebohoda; govor. R. G.)

Razlaga.

(Konec.)

Tako so preterpeli vsi aposteljni smert mučenstva razun svetega Janeza, pa tudi on brez terpljenja ni ostal. Ta Gospodov ljubljenec je zlasti v Efežu stanoval, in je od ondot kerščanske občine male Azije obiskoval. Pozneje pod cesarjem Domicijanom je bil v Rimu v kotel vrelega olja veržen, in, ker se mu ni nič žalega zgodilo, na otok Patem pregnan. — Vidite, kaj so aposteljni Jezusovi prestali, pa vse voljno in veseli preterpeli! Kaj pravite, kdo jih je podpiral, da v tolikem terpljenju niso zgubili svojega zaupanja? Podpirala jih je božja pomoč in misel na nebeško veselje, ljubezen do Jezusa, h kateremu so si priti želeli. Prepričani, terdno prepričani so bili, da vse sedanje terpljenje se ne da primerjati s prihodno čestjo, ktera bo enkrat tam gori razodeta nad nami.

Sklep.

Tudi mi, ljubi moji! si posihmalo z drugačnim očesom ogledujmo nebo in zemljo, kakor smo ju dosihmalo ogledovali. Kakor aposteljni Jezusovi in prvi kristijani le navzgor ravnajmo svoje misli in želje. Ravno kot popotniki, ki proti domovini hité, imejmo tudi mi svojo nebeško domovino zmerom pred očmi. Nobena posvetna reč naj nas ne vstavlja in ne zaderžuje na našem potovanju proti nebeškemu domovju, dokler srečno tje ne priromamo. Le večkrat s svetim Ignacijem recimo: „O kako mi zemlja merzi,

kedar si nebesa ogledujem!“ in za svetim Makarijem glas zaženimo rekoč: „Duša moja! nikar ne poželjuj, kar je posvetnega, temveč hrepenenje imej po tem, kar je nebeškega; zakaj v nebesih imaš Boga, in z Bogom vred imaš vse!“

To, ljubi moji! je nauk, ki nam ga daje današnji praznik vnebohoda Kristusovega. Bog daj, da bi se po tem nauku posih-malo ravnali vsi od kraja, ravnali v svoj časni blagor in svojo večno srečo. Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(S svojim življenjem moramo pričevanje dajati za Kristusa; gov. L. R.)

„Tudi vi bote pričevali (od mene).“
Jan. 15, 27.

V v o d.

Besede današnjega sv. evangelija so sicer kratke; pa imajo veliko v sebi. Kristus pripoveduje apostelnom, da bodo pričevanje dajali od njega pred vsem svetom. Da bi to zamogli, obeta jim in pošlje svetega Duha. In res, kakor hitro so aposteljni na binkoštno nedeljo prejeli sv. Duha, že so začeli od Jezusa pričevanje dajati ne le po Judeji in Samariji, ampak pred vsem svetom. — To spričevanje pa je obstalo deloma v tem, da so Jezusa in njegovo sveto vero ljudem oznanovali; deloma, da so to, kar so ljudem naročevali, tudi sami v djanju skazovali, deloma v tem, da so za Jezusa in njegovo sveto vero svojo kri prelivali, kar jim Jezus ravno danes napoveduje rekoč: „Ura celó pride, da bo vsak, kateri vas umorí, menil, da Bogu službo stori.“ — Tako tedaj se je spolnilo, kar je Jezus napovedoval svojim učencem, in še dandanešnji občudujemo veličestno spričevanje, ki so ga dajali aposteljni od Jezusa. Toda le samo občudovati spričevanje apostelnov ne bilo bi še zadosti, tudi posnemati ga moramo. Besede Jezusove namreč: „Tudi vi bote spričevanje dajali,“ ne veljajo samo apostelnom, ampak tudi nam. Po tem takem smo tudi mi terdno zavezani, za Jezusa spričevanje dajati z besedo in djanjem, to je, da prav kerščansko živimo. Da prav kerščansko živimo in tako za Jezusa dajemo spričevanje, veže nas:

1. naše ime;
2. naše zveličanje;
3. naš sedanjí čas.

Poslušajte s ponižnim in odpertim srcem besedo božjo, ki vam jo oznanujem v imenu Jezusovem!

Razlaga.

1. Že naše ime nas veže, da kerščansko živimo in tako za Jezusa pričamo. Glejte, ljubi moji! mi se kristijane imenujemo. Ime imamo od Kristusa, svojega Odrešenika in Zveličarja. To je zares velika imenitnost in preobilna čast za nas. Povem vam pa, da bi ne bili vredni tega prelepega imena, imena kristijana, če bi si ne prizadevali, živeti po Jezusovem zgledu. Sv. Pavel kar naravnost pravi, da si morajo tisti, ki so poklicani v zveličanje, to je kristijani, prizadevati, Jezusu zmerom bolj in bolj podobni postati. Kdor se hoče tedaj po pravici kristijana imenovati, mora posnemati Kristusovo življenje. Kakor se obrača solnčnica (solnčna roža) proti solncu, in travnata bilka proti svitlobi; tako se mora v vsem in vselej ozirati kristijan proti Kristusu, in se ravnati po njem, ki je solnce pravice in luč sveta. Ravno s tim, da posnema Kristusovo življenje, daje kristijan spričevanje za Kristusa. In ravno to, da za Kristusa spričevanje dajemo, ali z drugo besedo, da obravnavujemo svoje življenje po Kristusovem življenju, tirja od nas naše ime, ime kristijana.

Kteri so pa tisti kristijani, ki spolnujejo to svojo dolžnost, in živé tako, kakor je živel Kristus? Ali so mar tisti, ki tekajo le za posvetnim veseljem, in iščejo le posvetne dobre volje in pregrešnih kratkočasov? O ne! Jezus ni maral za posvetno veselje. Njegovo veselje je bilo, spolnovati voljo nebeškega Očeta. — Ali so mar tisti, ki iščejo posvetne česti, pozemeljske visokosti in imenitosti, in so kar naglo nejevoljni in jezni, kakor hitro se vse po njih glavi ne verti, in se jim vse po volji ne izide? O kaj še! Jezus ni iskal svoje česti, temveč je iskal česti svojega Očeta; in ko so ga hotli ljudje po sili vzeti in kralja storiti jim je ubežal na goro. Jezus se križa ni bal, temveč ga z voljo zadel na svoje rame, in se ponižal do grenke smerti na križu. —

Ali so mar tisti, ki so vsi zamaknjeni v posvetno blago, vsi zaljubljeni v časno premoženje, vsi zatopljeni v minljivi denar in pozemeljsko bogastvo? Tudi ne! Jezus se ni zmenil za posvetno blago in premoženje, in še toliko premoženja ni imel, da bi zamogel glavo položiti na svojo lastino. — Kteri pa so tisti, ki čest delajo svojemu imenu, imenu kristijana? Kteri so, ki ravnajo svoje življenje po Kristusovem življenju? So tisti, ki so ubogi v duhu, ki ali časnega blaga in premoženja nimajo, pa zavoljo tega nezmerno ne žalujejo, temveč so vdani v sveto voljo božjo; ali pa blago in premoženje imajo, pa nanj ne navezujejo svojega serca, temveč ga imajo, kakor bi ga ne imeli, in ga po volji božji obračajo. — So tisti, ki so krotki in pohlevni, in se ne dajo po nepotrebem v

jezo ali nejevoljo pripraviti. — So tisti, ki na tem svetu žalujejo zavoljo lastnih grehov in grehov bližnjega, s katerim se Bog žali. — So tisti, ki so pravice lačni in žejni, ter se sami na tanjko pravice derže, pa tudi želé in Boga prosijo, da bi tudi vsi drugi ljudje pravico ljubili in v česti imeli. — So tisti, ki so usmiljeni, in duhovne in telesne dela usmiljenja skazujejo svojemu bližnjemu. — So tisti, ki so čistega serca, ter sramožljivi v vsem svojem djanju in ravnanju, čisti v besedi, in tudi v mislih in željah. — So tisti, ki so mirni, miroljubni, ki sami z vsemi v miru živé, in spravljajo razdražene serca, katerim je mir skalila jeza in sovraštvo. — So tisti, ki zavoljo pravice preganjanje terpé, ter vse obrekovanje, zaničevanje, in vsako krivico voljno poterpé, kakor Jezus, kateri je celé grenko smert voljno preterpel, dasiravno je zaslužil ni. — Glej, kristijan moj! tudi ti se tako zaderži, in boš spričevanje dajal za Jezusa, kar tirja od tebe že tvoje ime, ime kristijana; pa tudi tvoje z v e l i č a n j e.

2. Jezus pravi: „Kdor hoče za menoj priti (gori v nebesa); naj . . . hodi za menoj!“ to je, naj se ravna po mojem zgledu, naj svoje življenje obravna po mojem življenju. Da srečno pridemo gori v nebesa, moramo terdno v Jezusa verovati, zvesto vanj upati, ga čez vse ljubiti; moramo svojo vero v Jezusa v delih skazovati, svoje zaupanje v njega z gorečo molitevjo na znanje dajati, svojo ljubezen do njega spričevati s tim, da natanjčno zvesto spolnujemo njegove sv. zapovedi. Ako tega ne storimo, slaba bo za naše zveličanje. Jezus sam pové: „Kdor ni z menoj, je zoper mene; in kdor z menoj ne pobira, raztresa.“ Nikar naj se tedaj nikdo ne moti, in naj nikar ne misli, da mu večno življenje ne more oditi, da se le debelih grehov varuje, če tudi zraven tega nič dobrega ne stori; ali če tu ali tam kako dobro delo stori, zraven pa tudi v grehah živi. Kerščanska pravica tirja, da se človek greha varuje in dobro dela. Kdor pa se greha sicer varuje, dobrega pa nič ne stori, ta je le na pol pravičen; in kdor dobro dela, zraven pa tudi greh doprinaša, ni pravičen in bo namesto večnega življenja v del dobil večno pogubljenje. Z enim očesom v nebesa pogledovati, z drugim se na zemljo ozirati, nič ne velja. Eno roko proti nebu povzdigovati, z drugo se zemlje poprijemati, ne pripravi v nebesa. Eno nogo proti nebu namerjati, drugo na zemljo zastavljati in terdno upirati, ni prava hoja za Kristusom. Eno polovico serca Jezusu darovati, drugo polovico goljufnemu svetu oddati, ni prava ljubezen do Jezusa. Nihče ne more dvema gospodoma služiti. Obedve očesi je treba v nebesa opirati, z obema rokama in nogama si v nebesa pomagati, celé serce Jezusu darovati, le njega čez vse ljubiti. — Tudi to nič ne velja, če kristijan en čas sicer pobožno in bogoljubno živi, potem pa spet ves mlačén in merzel postane. Mlačnost nikjer ni pridna, v ozir zveličanje pa naj manj velja, in je silno nevarna. Mladika je le toliko časa zelena in muževna, dokler se terte derži,

kakor hitro jo narežeš ali nalomiš ali odsekaš, jela bo hirati in medleti, dokler ne bo vsahnila. Tudi kristijan le toliko časa za večno življenje živi, dokler se Jezusa terdno derži in zvesto za njim stopinje pobira. Varujte se toraj, da vas mlačnost ne zapelje in v nesrečo ne pripravi, kakor Samsona korenjaka. Samson je bil silo močen. Po sto in sto sovražnikov je sam strahoval in otepel, celo težke mestne vrata razbil in dalječ proč odnesel; zakaj Gospod je bil z njim, ker se je Samson Gospoda bal. Kakor hitro pa je jel Samson v dobrem pešati in omahovati, in se slastnemu življenju prepuščati, zapustil ga je Gospod, preden se je Samson zanašal. In sovražniki so Samsona zmogli, zvezali in oslepili. (Judic. 16.) Varujte se, pravim, da se tudi vam kaj enakega ne prigodi, in vas vaša mlačnost ne pogubi. Dobro premisli toraj svoje življenje, o kristijan! zvesto pregleduj svoje serce, in če najdeš, da te gorečnost do dobrega popušča, da ti ljubezen do Boga v sercu vgasuje, da ti molitev preseda, da te božja beseda nič več tako ne veseli, da do sv. zakramentov nimaš nobenih posebnih želj, do Jezusa nič več tolike ljubezni, kakor poprej; oh, ne mudi se, in se kar hitro zdrami iz svoje grešne dremote, da ne zaspíš strašno spanje pregrehe in se ne pogubiš, temveč se spet vnameš za pravo pobožno, kerščansko življenje, in tako s svojim bogaboječim življenjem spričevanje daješ za Kristusa. To namreč tirja od tebe že tvoje imé, tirja tvoje zveličanje, tirja pa tudi sedanji čas.

3. Ljubi moji! mi kristijani smo vsi ena družina, smo vsi prav bratovsko zvezani z eden drugim. Če eden kaj dobrega stori, zaleže to tudi drugim v prid; če eden kaj hudega stori, vtegne tudi drugim v škodo biti. Lep zgled enega ogreje tudi druge za dobro; slab zgled enega pohujša mnogo drugih. Zato je za vsakega kristijana sveta dolžnost, da v dobrem terdno stoji, in s svojim lepim zgledom tudi druge podpira v dobrem, sosebo in sedanjem času. Leta 1848. so se ljudstva dvignile nad svoje gosposke, dvignile pa tudi nad Kristusa in njegovo sveto vero. Vse nove zmišljevanja in stare zmote so hudovoljni ljudje na dan spravljal, in bi jih bili radi namesto resnic svete vere postavljali. — Kar je bilo dobrih, pravih kristijanov, niso se dali premotiti takim lažnjivim prerokom, in so se Kristusa in njegove svete cerkve oklenili tem terdnejši, in so zvesti ostali stari postavi božji, zvesti ostali svoji gosposki, duhovski in deželski. Mnogi drugi pa so z zapeljivci potegnili, mahnil črez vojnice božjih in cerkvenih zapoved, odpovedali pokorščino duhovski in deželski gosposki, in so hiteli in derli tje, kamor jih je gnalo njih hudo poželenje. — Med unim, ki so se zbrali pod banderom Jezusovim, in med temi, ki so se združili pod zastavo peklenškega gospoda pa jih je brez stevila omahovalo kakor na razpotju, ter niso vedeli, kam bi se djali, ali bi jo na desno mahnil, ali na levo potegnili, ali bi se pod Kristusovo bandero zbrali, ali bi se pod satanovo zastavo podali. Obedvema gospodoma bi se bili

radi prikupili, in nobenemu bi se ne bili radi zamerili. — Tako je bilo blizo in dalječ krog nas.

Pa tudi med nami to vzdigovanje ni ostalo brez vspeha. Tudi med nami se je prav očitno pokazalo, kdo je s Kristusom, in kdo je zoper njega. Vam, ki ste se tem terdnejši oklenili Kristusa, ponavljam obljubo Kristusovo, ki pravi: „Ne bojte se, majhno kardelo, ker vašemu Očetu je dopadlo, vam dati kraljestvo.“ — Le nikar se ne dajte premotiti zapeljivemu svetu; vaše spričevanje od Kristusa vam bo gotovo obilno poplačano. „Kdor me bo spoznal pred ljudmi, spoznal ga bom tudi jaz pred svojim nebeškim Očetom,“ vam obeta Kristus sam. — Od unih, ki so se dvignili zoper Kristusa, ne rečem drugega kakor le to: Nikar jih ne sodimo, temveč vso sodbo Bogu prepustimo; mi pa za-nje, svoje zmotene brate, molimo, ter Kristusa prosimo, da jih spet nazaj pripelje k svoji čredi. — Kar vas pa je omahljivih, in ali iz strahu ali pa iz posvetne razumnosti nočete na nobeno stran potegniti, in ne za Kristusa očitno spričevanja dajati, pa tudi ne se na stran Kristusovih protivnikov podati, vam pa ponavljam le to-le Jezusovo besedo, ki si jo dobro k sercu vzamite: „Kdor se me bo sramoval pred ljudmi, sramoval se ga bom tudi jaz pred svojim nebeškim Očetom.“ Ne omahujte tedaj zdaj na to zdaj na uno stran, kakor terst ob potoku ali šiba na vodi. Serčno se vstopite na Kristusovo stran, zvesto se zberite pod njegovo bandero, bandero sv. križa, kakor so se zbirali vsi njegovi svetniki, ki so z besedo in djanjem in lastno kervijo spričevanje dajali za Kristusa. Kakor oni dajajmo tudi mi spričevanje za Kristusa s tim, da prav kerščansko živimo. Dajmo tedaj spričevanje za Kristusa s pravo ponižnostjo, ravno kot Marija, prečista Devica, ki je dosegla najvišjo čest in visokost, vendar le se je imenovala ponižno dekle Gospodovo. Dajmo spričevanje za Jezusa s kerščansko radodarnostjo kakor sv. Elizabeta, ktera dasiravno žlahtnega stanú, je bolnikom stregla, ko revežem z blagom in premoženjem pomagati ni več mogla. — Dajmo spričevanje za Jezusa s sveto čistostjo, kakor sv. Neža, ki je še vsa mlada vendar-le rajši življenje darovala, kakor da bi bila sv. čistost zgubila. — Dajmo spričevanje za Jezusa s kerščansko ljubeznijo, kakor sv. Vincenci Pavlan, ki je iz ljubezni do Jezusa, vtemelil toliko ljubeznivih naprav bližnjemu v blagor in prid. — Dajmo spričevanje za Jezusa s kerščansko zmernostjo, kakor sv. Anton s celo versto puščavnikov in spokornikov, ki so tolikanj ojestro in spokorno živeli. — Dajmo spričevanje za Jezusa s kerščansko poterpežljivostjo, kakor sv. Terezija, ki je v hudih bolečinah še Boga hvalila za terpljenje. — Dajmo spričevanje za Jezusa z gorečnostjo za vse dobro, kakor sv. Štefan, ki se je tolikanj serčno potegnil za Jezusa in njegovo čest, dasiravno je moral zato svoje življenje dati.

Sklep.

Glejte, ljubi moji! veliko plačilo nas pričakuje, če bomo tako spričevanje dajali za Kristusa; nebesa nam bodo za to v del. Nebesa so pa že toliko vredne, da se za nje kaj potrudimo. Na noge toraj, bratje! sklenimo še to uro, živeti posihmalo in vse svoje žive dni pobožno in bogaboječe, prav po Kristusovem izgledu, da nas bo Kristus vse enkrat za svoje spoznal pred svojim nebeškim Očetom. Amen.

Pridiga za binkoštno nedeljo.

(Sveti Duh oživlja sv. cerkev in vnema serca vernih; govor. J. Š.)

Tolažnik sveti Duh pa, kterega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vsega, in vas opominjal vsega, karkoli sem vam rekel.“ Jan. 14, 26.

Vvod.

Sveta katoliška cerkev obhaja danes veseli binkoštni praznik, praznik prihoda tolažnika sv. Duha, kterega je Jezus svojim žalostnim učencem obljubil poslati. Rekel je: „Tolažnik sv. Duh pa, kterega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bo učil vsega, in vas opominjal vsega, karkoli sem vam rekel.“

Danešnji praznik je zadobil svoje ime od besede „petdeset“, to je pet deseti dan po velikinoči. Ta praznik so že Judje obhajali in so ga imenovali praznik žetve in praznik p r e v n e c e v, zato ker je bila žetev, ktera se je ob veliki noči pričela, v praznik teh tednov pri koncu, in ker je moral vsak hišni gospodar pervino svojih pridelkov Bogu darovati. Pozneji so ta dan še praznovali v spomin, da jim je bil Bog zapovedi na sinajski gori dal. Še veliko večo imenitnost je ta praznik dosegel po sv. Duhu, ki se je danešnji dan čez aposteljne razlil. Čujte, kako se je to godilo: Željno so aposteljni pričakovali sv. Duha in komaj se začne svitati, že se zberejo k molitvi in glejte! „Nanagloma vstane, z neba šum, kakor prihajočega silnega piša, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. In so se jim prikazali razdeljeni jeziki kakor ognja, in je sedel na njih slehernega. In so bili napolnjeni vsi s svetim Duhom, in so začeli govoriti v mnogoterih jezikih, kakor jim je sv. Duh dajal izgovarjati.“ (Dj. ap. 2, 2—4.) Ta čudež jih je veliko vidilo in slišalo, ki so bili v Jeruzalemu zavoljo praznika zbrani, in so prišli gledat. Peter, napolnjen od svetega Duha, jim začne oznanovati Jezusa kri-

žanega, vsak ga po svojem jeziku zastopi. Še tisti dan so jih aposteljni okoli 5000 kerstili. Glejte, čudno moč sv. Duha!

Ljubeznjivi! kaj se vam zdi, zakaj je pa prišel sv. Duh s šumenjem silnega viharja in se je prikazal v podobi ognjenih jezikov?

Sv. Duh je hotel s tem šumom opominjati, da se ima kaj posebnega zgoditi in da se je ljudstvo zbralo k pridigi sv. aposteljna Petra. In prikazal se je v ognjenih jezikih v znamenje, da sveti Duh jezike aposteljnov in oznanovavcev besede božje vodi in da on vnema in ogreva serca vernih z ljubeznijo do Boga in do bližnjega.

Res srečni so bili aposteljni, da so prejeli sv. Duha. O koliko so se veselili, da je prišel čez nje Tisti, kterega jim je Kristus že večkrat obetal! Pa ne samo aposteljnem, temveč tudi nam in celi katoliški cerkvi je ta dan obilno prinesel veselja; zatoraj tudi sv. cerkev pri sveti maši današnji dan tako-le pozdravlja: „Duh Gospodov napolnuje zemljo, aleluja! in Njemu, ki vse vkup derži, je znan vsak glas, aleluja, aleluja!“ In zakaj bi se tudi sv. katoliška cerkev ne veselila, saj sv. Duh

1. tudi njo oživlja in

2. vnema tudi serca vernih kristijanov.

In glejte ravno od tega vam bom danes govoril, in rečem, da sv. Duh Kristusovo cerkev oživlja in serca njenih vernih vnema. Da bodo pa moje besede tudi do serc mojih poslušalcev segale, govori ti sv. Duh skoz moje slabe usta; ja le pridi sveti Duh! napolni serca svojih vernih, in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni, ki si ljudstva vseh jezikov v edinosti svete vere združil!

I. del.

Kaj pomenja strašni šum, ki se je na nebu vzdignil, in do hiše pribučal, kjer so bili Jezusovi učenci zbrani? Ta šum, ljubeznjivi, je znamenje, kako moč ima sv. Duh, ki sveto katoliško cerkev še vedno oživlja. Kaj bi bila Kristusova cerkev brez sv. Duha? Kaj družega, kakor

a) barčica na morju, kateri bi pa vetra manjkalo, ki bi jo po morju gonil; kaj družega, kakor

b) lep vert, ki pa nima studenca; da bi se z vodo rožice zalivale; ali

c) lepa hiša, postavljena na slabe, šibke podpore ali

d) cerkev, ki nima zvonika ne zvonov? Ja ljubeznjivi! brez svetega Duha bi bila Kristusova cerkev:

barčica na morju, kateri pa vetra manjka, da naprej ne more. Nebeški Oče je poslal svojega Sina na svet, da postavi sv. katoliško cerkev, ktera je podobna ladiji, ki neumerjoče duše prepeljava v nebeški Jeruzalem. Ladija je bila že narejena, tudi brodnike je imela, namreč aposteljne, nje jadra so bile kerščanske čednosti, križ ji je pot kazal, in za živež jim je postavil Kristus svoje meso

in sveto rešujo kri; pa aposteljni si še niso upali po svetu, skupej so bili zbrani in so goreče molili. Pa današnji dan pride čez nje sv. Duh, kakor silen veter; in Kristusova ladija, sv. katoliška cerkev, je zadobila prijeten veter, ki jo še vedno po svetu nosi, in kamor pride, prinese srečo in blagoslov, mir in veselje, ljubezen in večno zveličanje. Ja naša sveta katoliška cerkev je srečna ladija, ktera z močjo sv. Duha vse kraje sveta obhodi in stori srečne vse svoje otroke.

Brez sv. Duha bi bila sveta katoliška cerkev lep vert, ki pa nima studenca, da bi se z vodo rožice zalivale. Kristus sam je bil nebeški vertnar in postavil je na svetu čudno lep rodoviten vert, namreč sveto katoliško cerkev, obsejal ga je tudi z rodovitnimi drevesi in pisanimi cvetlicami, namreč s svojimi svetimi nauki in lepim zgledom; pa vert je bil še suh, in še le, ko se je sveti Duh čez sveto cerkev razlil, je izviral v njem tudi studenec žive vode. Kakor potrebna je voda lepemu vertu, tako potreben je bil tudi sv. Duh sveti katoliški cerkvi. Zahvalimo torej Boga, da je postavil v svoji cerkvi živi studenec, iz ktereга zajemamo vode za večno življenje!

Brez svetega Duha bi bila sveta katoliška cerkev lepa hiša, ktera je pa postavljena na slabe, šibke podpore. Naš Zveličar sam je to lepo hišo pozidal, in sicer na močno skalo, za katero si je sv. Petra izvolil njega je postavil za prvega vidnega poglavarja na zemlji, in za podporo mu je dal drugih enajst aposteljnov. Res lepo poslopje, pa ni še bilo zadosti močno. Sveti Peter in drugi aposteljni so bili še boječi; zaperli so se iz strahu pred Judi. Pa poglejmo jih danes, ko so napolnjeni od sv. Duha, kako so serčni! Zdaj še le je sv. Peter močna skala, in njegovi tovarši mogočne podpore. Križanega Jezusa oznanujejo pred vsem svetom in vse iz ljubezni do Njega terpijo. „Šli so veseli, pravi sv. pismo, ker so bili vredni spoznani, zavoljo Jezusovega imena zasramovanje terpeti. In niso nehali v tempeljnu in po hišah vsak dan učiti, in oznanovati Kristusa Jezusa.“

Brez sv. Duha bi bila katoliška cerkev lepa cerkev, kateri pa manjka zvonov, da bi verne k molitvi vabili. Kristus je v svoji sveti cerkvi aposteljne za zvonove postavil, naj bi vabili vse ljudstva in narode v sveto cerkev. Pa ti zvonovi so bili še mutasti in tihi, še le ko je sv. Duh čez nje prišel v podobi razdeljenih jezikov, povzdignili so svoj glas, in „njih glas je šel po celem svetu.“

In tako torej je bila s močjo in milostjo sv. Duha Jezusova cerkev na zemlji vterjena. Navdana svetega Duha se veselo po širokem morju od enega kraja do drugega ziblje, srečne dela vse ljudstva in vozi neumerjoče duše v lepo lepo deželo, kjer kraljuje s svojimi izvoljenimi Jezus Kristus, njen začetnik. In naj tudi viharji na-njo udarjajo, sv. katoliška cerkev ostane zmiraj srečna barka, katero sv. Duh sam vodi; ostane lep rodoviten vert, močno zidovje in lepa

hiša božja; saj Kristus ostane pri njej do konca sveta. Zatorej se ona pa tudi danes veseli in veselo alelujo prepeva, ker je po sv. Duhu toliko srečna postala. Kakor skerbna mati vabi pa sveta katoliška cerkev k veselju tudi svoje verne otroke in jim glasno kliče: Naj se tudi oni s svojo materjo veselé, saj sv. Duh vnema tudi serca vernih kristijanov; od tega v II. delu.

II. del.

Ogenj ima sledeče lastnosti: Ogenj sveti, greje, razstopi in čisti; ravno tako dela tudi sv. Duh v sercih vernih kristijanov.

Žalostno in dolgočasno je po temi hoditi.

a) Kaj bi bilo na svetu, ako bi zlato solnce vsak dan zemlje ne razsvetljevalo? Vedna tema, vedna merzlota bi bila, in ne vedli bi, kakošne so stvari božje, ktere nas obdajajo. Pa, kakor se veseli popotnik, kedar mu v temni noči luč nasproti pride, ravno tako, ja še bolj so se veselili aposteljni, ko je sv. Duh, nebeška luč, čez-nje prišel. Kar je popotniku v temni noči luč, to in še več je bil sveti Duh aposteljnóm. On je razsvetlil njih pamet, da so Kristusov nauk in skrivnosti božjega kraljestva spoznali; gorela jim je zdaj luč, ktera jim je pot kazala do večnega življenja.

O kako moramo tudi mi, ljubeznjivi! sv. Duha prositi, da bi nam pamet razsvetil, da spoznamo, kar nam je k zveličanju potrebno. Prosi, kerščanska mladina! prosi sv. Duha za razsvitljenje, da spoznaš, kako kratko je tvoje življenje, da spoznaš zanjke, ktere nastavlajo tvoji nedolžnosti posvetni ljudje, naj že pridejo v gosposki suknji ali v revnem jopiču, goreče ga prosi, naj te On razsvetljuje, da spoznaš hinavske ljudi, ki pridejo s sladkimi besedami, v sercu pa strup nosijo, da bi podkopali tvojo časno in večno srečo. Prosite, vi starši! prosite sv. Duha za razsvitljenje, da spoznate pravo pot v težkih zakonskih dolžnostih, prosite ga, da vam pomaga, vaše otroke v božjem strahu izrejati, da postanejo časno in večno srečni.

V kratkem: Vsi mi moramo svetega Duha razsvitljenja prositi, posebno kedar hočemo svoj stan premeniti, ali kedar kakšno posebno delo začnemo. Brez božjega razsvitljenja tavamo po temi in kakor slepci v jamo pademo.

Druga lastnost ognja je tudi, da greje.

b) Brez toplote bi na svetu vse zmerznilo. Kar je ogenj v hudi zimi, to in še več je bil sv. Duh aposteljnóm. Ogrevaj je njih serca k vsemu dobremu, da so vse z veseljem in iz ljubezni do svojega Jezusa storili; nič, ne preganjanje, ne grozovitne muke, ne smert jih ni mogla ločiti od ljubezni do Jezusa.

Prosimo tudi mi sv. Duha, da nam ogreje naše serce. Naše serce je za Boga vstvarjeno, Njega mora tudi čez vse ljubiti, in goreti za Njegovo božjo čest; goreča in pobožna mora biti tudi naša molitev, le taka oblake predira in gre do trona Najvišega. Toplo

mora naše serce tudi biti od ljubezni do bližnjega. Veseliti se moramo, kedar vidimo, da jim dobro gre, žalovati pa z žalostnimi. Toplo mora naše serce biti za razširjanje pobožnega svetega življenja na svetu; pa za toploto moramo svetega Duha goreče prositi, to je: da nam da veselja do Boga in do svetih reči, da iščemo najpopred to, kar je zgorej, ker drugo nam bo, po besedah našega Zveličarja, priverženo. Brez sv. Duha bo tvoje serce merzlo kakor led; tvoji dobri sklepi bodo kmalo po vodi splavali, in kakor ne vidiš rož in drugih rastlin v terdi zimi rasti; ravno tako se tudi lepe kerščanske čednosti brez svetega Duha prikazale ne bojo, ne bodo cvetele, ne sadu obrodile.

c) Tretja lastnost ognja je, da razstopi in čisti. Zlato, srebro in tudi druga ruda se v peč verže, da se razstopi in očisti. Ravno to vidimo tudi nad sv. Duhom. Razstopil je serca Jezusovih apostelnov in jih očistil grešnih in posvetnih želj. Popred so bili čestilakomni; hotel je eden več biti, kakor drugi; želeli so tudi časnega premoženja in bogastva; pa glejte, kako so se spremenili! Iskali so zdaj le česti božje, zveličanja duš in večnih nebeških zakladov.

Tudi nam ljubeznjivi! je potreben sv. Duh, da razstopi s svojim ognjem naše serce, in ga očisti grehov, v ktere smo zakopani. Nekteri so čisto zamaknjeni v grešno posvetno veselje; drugi letajo le za posvetnim bogastvom in čestjo pri ljudeh, da pozabijo svoje neumerjoče duše! O koliko moramo tu sv. Duha prositi, da bi naše serca s svojo milostjo očistil in prenovil, ker „zveličani so le čistega serca in ti bodo Boga gledali.“ Brez božje milosti je nemogoče zatreti svoje slabo nagnjenje, ktero nas v greh vleče. Mi smo revni červiči, le bolj v časno, kakor v večno zamaknjeni. Le sv. Duh zamore očistiti naše serca, za to ga pa moramo vedno in goreče prositi. Njegova moč se je lepo prikazala nad aposteljni, ona se bo prikazala tudi nad nami, če ga zato prosimo.

Sklep.

Kristijani! zdaj vidite, zakaj se danes sv. cerkev veseli; zato namreč, ker jo sv. Duh oživlja in s svojim ognjem tudi serca vernih vnema. Silno silno želi naša skerbna mati sv. cerkev, da bi se tudi njeni verni otroci sv. Duhu zahvalili za velike milosti in dobrote, ktere nam skazuje. Pa ah! kako se mu današnji svet zahvaljuje? Povračuje mu te dobrote z grehi, kteri so zoper sv. Duha in od kterih Kristus govori, da ne bodo odpuščeni ne na tem, ne na unem svetu. Koliko jih je, ki prederzno na božjo milost grešijo! „O, si misli marsikdo, Bog je zgolj ljubezen, zakaj bi se pekla bal? Pekel ni tako čern, kakor nam ga duhovniki popisujejo,“ in glejte, tako in enako se greši naprej in naprej zoper sv. Duha. Koliko se jih spoznani kerščanski resnici zoperstavlja; pri pridigi in kerščanskem nauku jim postane dolgčas, zatorej se odtegujejo, ali iz

pekla, v kterega ta greh pahne, uiti ne bodo mogli. O ljubi moji! to so grehi zoper sv. Duha, to so strašni grehi! Bog nas varuj kaj tacega! Mi se hočemo danes rajši obrniti k sv. Duhu, da ga iz celega serca zahvalimo za vse dobrote in ga ponižno pokličemo rekoč: Pridi sv. Duh, razsvetluj našo pamet, ogrevaj naše serce in očisti ga vseh grehov in grešnih želj, da iščemo, le Bogu dopasti in se večnega veselja vredne storiti. V nadlogah in stiskah nas tolaži, da ne obupamo, v sreči nas svari, da se ne prevzamemo, vlij v naše serca vero, upanje in gorečo ljubezen in pripelji nas po dokončanem boju v večno življenje! Pridi sv. Duh! pridi! Amen.

Binkoštni pondeljek.

(Kaj pomenja beseda „Svet“? Gov. T. Zupan.)

Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da kdor koli va-nj veruje, se ne pogubi, temuž ima večno življenje. Jan. 3, 16.

Vvod.

V ravno prebranem sv. evangeliji, dragi moji, ste slišali večkrat besedo „svet“; in to besedo tudi sicer sv. pismo večkrat imenuje. Pomenov ima beseda ta več; zdaj to, zdaj uno znamenjuje. Včasih jej je pomen: „vesoljni svet“; vse, kar vidimo stvarjenega, in kterega sveta del je tudi zemlja naša. Pomenja pa beseda „svet“ tudi samo ta svet, na katerem mi prebivamo, del vesoljnega sveta, ki ga imenujemo: „zemlja“! V drugih izrekih sv. pisma pomenja „ljudi“, ki prebivajo na svetu; ljudi sploh, da jih odločimo od družih stvarjenih reči in od zgolj duhov. Pomenja pa beseda „svet“ posebno velikokrat v sv. pismu, in tudi v vsakdanjem življenji tiste ljudi, ki bolj nečimurno, posvetno živé.

Kakor vidite, ima beseda svet res razne pomene; več svetov torej je, in da bomo te bolj na tanko spoznovali, da bomo zmiraj vedeli razločevati, v kakošnem pomenu se govori, če se beseda „svet“ izrekuje; pa tudi zato, da se bomo vedeli proti tem raznim svetom prav vesti, da vidimo, kaj nas učé — premišljujemo to besedo danes nekoliko bolj natanko; posebno se obrnimo do tistega sveta, ki umemo ž njim posvetno živeče ljudi. Predenj začnem, prosim, pripravite se.

Razlaga.

1. „Bog, kateri je vstvaril svet in vse, kar je v njem; on, ki je gospod nebes in zemlje, ne prebiva v tempeljnih z rokami storjenih. (Ap. dj. 17, 24.) Ta gospod nebes in zemlje je gospod vesoljnega sveta, zmiraj sebi enak se ne postara, ni s krajem omejen in časom: tukaj je, tam je, v svetlobi prebiva, pa tudi v črni temi vidi oko njegovo. „Kam pojdem pred tvojim duhom in kam pobežim pred obličjem tvojim? Ako bi šel v nebo, si ti ondi; ako bi se podal v pekel, si tukaj. Ako bi vzel zarijine perute in bi prebival na kraji morja: tudi tje bi me peljala tvoja roka, in me držala desnica tvoja.“ (Ps. 138, 7—11.) Poglejte v jasni noči neštevilne zvezde in pomislite, da jih je še veliko več, ki jih brez posebnih orodij, za to pripravnih, niste videti v stanu; pomislite, da jih mora veliko biti, ki jih vsa človeška umetnost še nikoli zagledala ne bo; pomislite, da niso samo nad nami zvezde, ampak da so tudi na drugi polovici neba, ki ga ne vidimo; pomislite zraven obilnosti teh zvezd tudi še to, kako velike da so in kako zelo daleč so druga od druge; pomislite njihovo lepoto in veličestvo: kako se v tihoti lesketajo nad nami in nam molče vendar glasno oznanujejo Očetovo slavo; pomislite njih vedni tek, vendar tako vravnani, da se nikoli zvezda ob zvezdo ne terčene: če to premišlujete, razumeli bote po nekolicem, kako neskončno umno da je sestavljen, kako da je dolg, kako širok in kako visok da je vesoljni svet! In če že naša zemlja toliko prečudnih kamenov skriva v sebi in rudnin, če rodi toliko različnih zelišč in rož, če ima tako modro stvarjene živali: kako in koliko preumetnega stvarjenja je na vseh teh zvezdah, ki jih vse skupaj imenujemo svet. In če vsa človeška učenost ni v stanu ene same cvetlice ali kake živali, da ne bom rekel: vstvariti, če je ni vstanu tako posneti, da bi bila lesena ali slikana živi pred enaka — kakošno, moč, kakošen um mora ta Gospod imeti, ki je brez vsega dela, le z eno besedo: „bodi“ — in bilo je — vse to v življenje poklical! Če se že tak imenuje veljaven mož, ki zazpoveduje eni vasi; če je tak mogočen, ki gospoduje nad nekaj zemlje; če je tak že zelo moder imenovati, ki umno vlada kako kraljestvo ali cesarstvo — kako neskončno veljaven, kako neskončno mogočen, kako neskončno moder se mora ta imenovati, ki vlada tako obširno kraljestvo, kakor je vesoljni svet, ga vlada tako veljavno, tako mogočno, po nespremenljivih postavah. Kdo bi torej takemu Gospodu ne hotel biti podložen; kdo bi se ne podvergel njegovi neskončni modrosti? In če še premislimo, da ravno ta neskončno modri Gospod je tudi naš oče: Kdo bi veselja ne poskakoval; kdo bi se ne potrudil ubogljiv otrok biti takemu očetu?

Le premišljujmo toraj večkrat, kako čudno sestavljen da je vesoljni svet, veselimo se njegove lepote; pogledujmo v čisti noči

nebo polno leskečih lučic in zraven se v veselji, da je vse tako lepo, spominjajmo stvarnika vsega tega, ki je dobri naš oče. Učimo se po stvarjenih rečeh na svetu stvarnika bolj spoznovati, ter ga ljubiti kot se spodobi otrokom.

2. Ko smo vesoljni svet, vse, kar je stvaril Bog, premislili, prestopimo se na zemljo našo. Na to se ozirajo besede današnjega sv. evangelija: da je Bog poslal svojega Sinú na svet; ali pa: To pa je sodba, ker je luč prišla na svet, in so ljudje bolj ljubili temó, kot luč; zakaj njihova dela so bila huda. Ta naša zemlja, na katero se ozirajo besede te sv. pisma, samo mala pičica je, se ve da, proti vesoljnemu svetu. Kakor kaplja vode je proti velikemu jezeru, kakor drevesce proti obširnemu gozdu; kakor hribček proti velikanski gori. Pa vendar so se na njej naj večí čudeži — vsaj kar je nam znano — godili in se še godijo. Kje drugod je revna devica mati Božja postala, kot ravno na naši zemlji? Kje drugod je Božji sin prepustil svoje meso v jed in v pijačo svojo kri? Kje drugod je terpel Božji sin? Kje drugod je Božji sin se na križi daroval? Kje drugod se daruje Božji sin še vsak dan, če tudi le nekervavo, in deli svoje telo še zmiraj v jed in kri svojo v pijačo? — Nikjer v vsem stvarjenji ne dobimo tega, razun na naši majheni in revni zemlji. Na naši zemlji je prečista Devica mati Božja postala; na naši zemlji je Božji sin, Jezus Kristus, terpel in umerl; na naši zemlji je stal tisti sveti križ, na katerem je — razpet med njo in med nebom — daroval za nas svoje življenje kralj nebes in zemlje; tukaj na naši zemlji je Bog dal apostelnom svojim svoje telo v jed in svojo kri v pijačo tisti tih večer pred terpljenjem; in tukaj se daruje za nas še vsak dan in se nam ponuja in nas kliče, naj ga prejemo v zakramentu sv. rešnjega telesa.

Če torej premislimo, kako majhena je zemlja naša v primeri z drugimi svetovi in zvezdami, in če nadalje premislimo: da ravno naša majhena zemlja, in ne drugi večí svetovi in zvezde, je bila odločena, da so se godila na njej naj večá čuda, in se godé še vsak dan — spodbuja nas misel ta, kako potreba je, naj sme ponižni in naj spoznamo, da Bog večkrat le malo povzdiguje in veliko v prah razrušuje; saj je molil že Jezus: „Zahvalim te, Oče gospod nebes in zemlje! da si to skrili modrim in razumnim in je razodel malim.“ (Mat. 11, 25.) — In če premislimo še dalje, da je Božji sin v ponižnosti svoji tukaj na naši zemlji človek postal, da si je izbral človeško mater, da je ravno za nas ljudi umerl, da se ravno nam daje v jed in pijačo; ali ne bomo iz tega nasprotno tudi spoznali, kako visoko smo povzdignjeni mi: prizadevali si bomo le prav majheni biti v duhu, da nas bo on povzdignil še v više veličestvo kedaj v nebesih? Zavoljo plemenitega svojega rodú bomo vse zemeljsko prezirali in le po nebeškem hrepeneli, ter večkrat — kedar nas bo naše notranje gnalo — s svetim hrepenenjem pristo-

pali k mizi Božji, da ne bo nad nami zgubljeno Kristusovo rešnje telo in njegova rešnja kri; da bomo bolj živeli v Kristusu, kot v nas, „deležni Božje nature.“ (2. Pet. 1, 4.)

3. Premislili smo ta svet, ki ga imenujemo zemljo. Ozrivo se pa nekoliko po tem svetu in premišljajmo, kaj se še hoče reči z besedo: „svet“. Beseda svet pomenja tudi ljudi, ki prebivajo na svetu. Od tega sveta govori sv. evangelije, ko pravi: „Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sinú, da kdorkoli va-nj veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje.“ K temu svetu se štejemo tudi mi, ker smo ljudje. Torej nas je Bog oče ljubil tako, da je dal svojega edinorojenega Sina za nas. Ali nas je mogel bolj ljubiti, ali nam je mogel dati prijetnejši dar? Ko bi nam bil dal um najbistrejši, najtrdnije zdravje; ko bi nam bil dal duha zmiraj veselega; ko bi nam bil dal mnogo zemlje in posestva; ko bi nam bil dal veliko denarja; ko bi nas bil postavil v največo čest; ko bi nam bil pripravil največe veselice; ko bi nam bil podelil najdaljše življenje: vsa ta darila ne bi bila nič v primeri z darom, ki smo ga dobili v tem, da nam je daroval svojega edinorojenega Sinu. Zakaj to? Zato, ker vsa darila ta nas ne bi bila mogla srečnih storiti za vselej. To premore le Sin Božji, ker „ž njim nam je vse podelil.“ (Rm. 8, 32.)

Prestopimo pa do takih ljudi, ki so posebno velikrat v sv. pismu imenovani z besedo „svet“. Premislimo: Kaj so taki bolj nečimurni ljudje, in kako se nam je vesti proti temu svetu?

a) Kaj nam je storiti, kedar se ta nečimurni svet veseli in veselja poskakuje? Ali bomo zato obupali mi, če smo včasih veliko bolj otožni? O ne! Tega sveta Bog ni vstvaril, napravili so si ga sebični ljudje. Kakošno pa je to zemeljsko veselje? Večkrat ni družega, kot obilna jed in pijača; in, ali je to veselje tako veliko, da človek pri pijači to, kar ga ravno človeka stori, svojo pamet zgubi? To veselje, kaj ne, veljave je kaj slabe? Večkrat se to veselje opira na lepo obleko; ali pa nam je vredno veseliti se tega, kar v trenutku molj ogloda, kar je danes novo in jutro je že staro? Svet šteje v veselje pogoste družčine, pogovore, se vé da vse njemu všečnega zapopadka. Prašam pa le, kaj se govori ob takih shodiščih? V družbah takih pa kaj se govori? Največkrat se černijo nepričujoči; in, če se nameri, da kdo družbo zapusti, ga ostali, ki se je ravno poprej med njimi, kot je menil, med svojimi prijatelji veselil, ki so ga v svojih govoricah v nebo povzdigovali, ostali ga sedaj pretehtujejo, in nič dobrega čez-nj, slabega pa dosti povedati vedó. Tako dela nepravični svet. Takega svetnega veselja, dragi moji, mi ne iščemo: goljufivo je, sladka kupica je, pa je napolnjena s trupom do dna. „Mlad sem bil in sem se postaral; pa nisem videl pravičnega zapuščenega, in ne njegovega zaroda kruha prositi;“ tako v psalmih beremo. (Ps. 36, 25.)

b) Kaj pa nam bo storiti, kedar je svet v bogastvu in česti nam se pa zdi, da smo revni in zaničevani? Ali bomo nejevoljni, in se res nesrečneje čutili, kot smo? Sveto pismo govori o bogatinih, da bodo težko šli v nebeško kraljestvo. Zakaj? Zato, ker so v svojem bogastvu mnogokrat terdega srca; znano pa je od taci, da nimajo veliko upanja do nebes. Nekdo živi n. pr. vso zemeljsko čest, vse se mu uklanja, ni se mu treba na druge ozirati, ker je sam svoj gospod. Pa kako rado se zgodi, da tak na videz srečen zaničljivo pogleduje na reveža, in če je podložen njegov, neusmiljeno ga terpinči. Kdo je srečnejši, prašam, češčen mož ta, ali pa revež mu podložni, revni Lazar, ki bi bil zadovoljen, če bi ga hotel njegov gospod le pogledati prijazno in mu odgovoriti? „Kakor trava se bodo hudobni hitro posušili, in kakor zeleno zelišče naglo zveneli“, žuga sv. pismo. (Ps. 36, 2.)

c) Kaj pa, če nas ta svet, ki ž njim hudobne umemo, sovraži in nas preganja? Ko je poslal Kristus 12 apostolov, neučenih mož, in šli so svet spreobračat: ni jim dal zlata in srebra, še prepovedal jim je zoperstavljeni se takim, ki bi jim silo prizadevali — in s takim slabim orožjem je dosegel, da je svet sprejel vero njegovo, revnih ribičev vero. Dušnega življenja jim svet vzeti ni mogel, če jim je pa vzel telesno, dosegli so lepše plačilo v nebesih. — Le upaj, srce terpeče! Če te po nedolžno obrekujejo, ne izgovarjaj se veliko, terpi molče, saj je ravno ta Bog nad teboj, ki je tudi nezmožne ribiče storil močne; saj je ravno ta Bog nad teboj, ki je še več terpel, kot ti, in je molčal. „Kdor te na lice udari, daj mu še uno; in kdor ti vzame plašč, tudi sukne mu ne brani,“ navdušuje sv. pismo. (Luk. 6, 28.)

d) Kaj pa, če svet živi v vrišču in hrumu svojih kratkočasov? Ali bomo zato žalovali? V Božji službi si moramo marsikaj pritergovati in Bogu darovati, to je res. Darovati moramo svojo jezo, če nas je kdo razžalil in bi se radi maščevali; darovati moramo svoje premoženje, če ga ne moremo obdržati brez greha; darovati moramo svoje zdravje, kedar tirja naša dolžnost. Kužna bolezen razsaja n. pr. po deželi in bolnik želi tolažnika; tolažiti pa ga zamore le telo in kri našega Zveličarja, ki mu je zastava večnega življenja, ki je kakor seme položeno va-nj, da bo iz tega kruha izrastlo lepše truplo in bo veličastno vstalo sodnji dan. Katoliški mašnik hiti ob taki priložnosti od bolnika do bolnika, daruje svoje življenje. Nezmožni roki slabe ženske strežete večkrat bolniku v nalezljivih boleznih; v notranjem pa jo navdaja moč in pogumneje gleda beli smerti v obličje, kot najserčnejši vojak med ognjem in gromom sovražnega orožja. — Ti darovi so veliki; pa neznano tolažljivo mora biti za vsacega ko dar doprinese, če je tudi življenje daroval, saj tam novo in neminljivo prejme. Če pa se vda svetnemu veselju in strasti, kaj ima od tega? Kdo je bil srečnejši: nedolžna Suzana, ali starci, ki so jo dolžili; David ali Savel;

Mardokej, ali nasprotnik njegov hudobni Aman? Resnično, večkrat se morajo posvetno živeči ljudje bolj truditi, da so pogubili dušo in telo, kot bi jim bilo storiti, da bi se bili večno zveličali. Mi pa imamo živo vero in upanje za boljšo prihodnost prihranjeno, če nas tudi Bog tepe; pod šibo z zaupanjem pijemo k Bogu z Davidom vred: „Tvoja šiba in tvoja palica ste me utolažili.“ (Ps. 23, 4.) — Ali bo kateri popotnik tako brezumen, da si bo v daljni deželi, skozi katero popotovati misli, zidal velik grad, in bo potem v tem veličanskem gradu prebival samo en dan in eno noč. Naj se svet v vrišču in hrumu pregrešno veseli, kaj ne, dragi moji, mi ga posnemali ne bomo? Kaj pa so dnevi našega življenja? Kdor je zmed nas mlad, morebiti za nekatere mesece ga že ne bo tukaj. Kaj nam pomaga zdravo truplo, kmalo znabiti bo jed gnjusobnih červov; in kaj je bogastvo, zakaj si bomo zidali za en dan mogočnih gradov? Vse razpade, samo duša se dvigne iz prahu in miruje v naročji nebeškega Očeta.

Sklep.

Pravijo, da je stalo mesto, meščani pa so poklicali vsako leto tujega moža, ki ni vedel tega mesta ne šeg, ne postav, in izvolili so ga kralja. Ko je najbolj brezskerbno živel, in je mislil: dobrega življenja ne bo še kmalo konca, spuntali so se vsi meščani zoper njega, slekli so mu kraljevi plašč in ga peljali skozi vse mesto, potem ga poslali na daljni otok, kjer ni imel ne jesti, ne s čimur bi se bil oblačil. Žaloval je tukaj, in lakote je moral umreti. Prigodilo pa se je, da so neko leto ravno ti meščani si izvolili preumnega kralja; godilo se mu je dobro, pa ravno zavoljo tega se je pripravljal na slabše dni. Nek moder svetovalec mu razodene, kaj se bo za leto in dan z njim zgodilo. Kralj odpre denarnice, vzame iz njih zlata in srebra, izroči to zvestim služabnikom, ki vse odpeljejo na daljni otok, kamur ga bodo kmalo meščani odgnali. Zgodi se res tako. Pa modri kralj na otoku ne žaluje ne le, marveč dobro mu je, v obilnosti živi.

Temu modremu, posvetno modremu kralju enako tudi mi storimo in si nabirajmo za večnost zakladov. Občudujmo stvarnika v delih njegovih na vesoljnem svetu in posebno še na zemlji. V vsaki biliki, ki raste, mislimo si: veje duh Božji. Vsaka rastlina, vsako zelišče poje v glasovih, ki jih ne slišimo s telesnimi ušesi, ki naj nam pa bodo vendar razumljivi; vsaka rastlina poje Božjo čest. In če je vsaka stvar le v Očetovo slavo, ali bo sam človek, krona stvarjenja, navezoval se na ta svet, ki smo zadnjega ga preišljevali, in tako žalil ves čas življenja Boga? Bog nas tega obvari!

Ti pa večni Bog, Duh sveti, ki razsvitljuješ um in pamet, ki vžigaš plamen čiste ljubezni Božje: plamečim mečem enake nas stori — danes, v praznik tvoj in za vse dni pozneje — da bomo

s Tvoje pomočjo okrepečani šli v boj zoper svet, če nas bo zapelejal; da si bomo z nepremagljivim orožjem tvojim pridobili lepa nebesa! Amen.

Pridiga za praznik sv. Trojice.

(Ali živé sedaj kristijani po kerstni obljubi? gov. M. T.)

„Pojdite po vsem svetu, učite vse narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina in sv. Duha.“ Mat. 28, 19.

Vvod.

Sv. cerkev nas leto in dan s prigodbami sv. evangelija kakor za roko vodi, naj bi vse resnice in skrivnosti sv. vere zaporedoma preišljevali, preišljevane v sercu ohranili, in po ohranjenih živeli. Tako precej prvo nedeljo po binkoštih obhaja praznik presvete Trojice, ki je središče vseh skrivnost, čudo nad vse čuda, začetek, sreda in konec vsega. Da pa sveta cerkev berž po binkoštih ta praznik obhaja, ni brez pomena. Po razposlanstvu aposteljnove križem svet je bilo namreč na tem največ ležeče, da so se ljudstva najpoprej tiste skrivnosti spoznavati učili, ki je podlaga vsem drugim resnicam, in ki nam ob enem vse dobrote, katere smo od trojedinega Boga prejeli, pred oči stavi. Zakaj tudi mi smo med številom tistih presrečnih, ki smo kerščeni v imenu Očeta, in Sina in Duha.“ Tako smo po besedah sv. Petra (I. 2, 9.) postali „izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, sveto ljudstvo, pridobljen narod,“ naj bi oznanovali lastnosti tega, ki nas je poklical iz teme v svojo prečudno luč. O koliko smo zato dolžni Očetu! Dal nam je življenje, in nam ga ohranjuje. On skerbi za vse naše potrebe, in nas še celo z veseljem in s prijetnostmi obsipa. On je tavžentkrat bolj naš Oče, kakor vsi tisti, katere na zemlji s tem ljubeznjivim imenom nagovarjamo. Koliko smo dolžni Sinu! Njemu, ki se je naše reve usmilil, nas iz brezna, ki nas je žugalo požreti, potegnil, in nam zgubljene pravice do nebes zopet pridobil! Vsaka kaplja njegove kervi nam pravi, da nas je bolj ljubil, kakor lastno življenje. Koliko smo dolžni sv. Duhu, njemu, ki nas slepe razsvetljuje, slabe podpira, nam padlim prizanaša, nas povsod spremlja, nam povsod na serce govori! —

O spominu teh in še brezštevilna drugih dobrot pač ni čuda, da smo že pri sv. kerstu iz proste volje in v pričo sv. cerkve presvete Trojici zvestobo prisegli in se pod njenim banderom vojskovati

za vselej zaobljubili. Zato hočemo danes v večje počestitve presv. Trojice to svojo kerstno prisego in obljubo nekoliko preiščljovati, da bomo iz tega preiščljanja spoznali, kakò nezvesti smo dozdaj bili, zanaprej se pa presv. Trojici bolj hvaležne skazovali. Poslušajte!

Razlaga.

a) Preden smo bili s kerstno vodo oblit, vprašal nas je vsakega mašnik sv. cerkve na Božjem mestu: „Se odpoveš hudiču?“ Na to vprašanje so botri v našem imenu odgovorili: „Se odpovem.“ Po tem takem smo se trikrat odpovedali hudobi, kakor poglavarju teme, odpovedali vsem njegovim pomagavcem in tovaršem, kateri na mesto njega kraljestvo greha na zemlji razširjajo in pekel polnijo. — Ali si se pa ti hudiču odpovedal, ki ga imaš vedno na jeziku, ko ti pri vsaki priložnosti le kletev in rotnje iz ust vrè, ki ženo, posla, soseda, še celo svoje nedolžne otroke, ali svete reči hudiču izdajaš? Ali se je morebiti priliznjen, nesramen zapeljivec hudobi odpovedal, kateri z zlatimi obljubami nedolžnost moti in zapeljuje, jo od Kristusove črede odpeljuje, in satanu v oblast daje? Ali ni tak njegov služabnik in njegov hlapec, ker njegovo delo opravlja na zemlji?

b) Vprašani smo bili nadalje: „Se odpoveš vsemu njegovemu djanju?“ In zopet smo po botrih zaterdili: „Se odpovem“. Odpovedali smo se toraj vsem grehom, ker greh je hudičevo djanje. Odpovedali smo se spačenemu svetu, to je: vsem nevarnim kratkočasom, pregrešnemu veselju, vsem nesramnim norčijam, pohujšljivim šegam, kužnim drušinjam in zapeljivim naukom. Očitno smo se za sovražnike sveta spoznali in zaobljubili, da ga ne bomo nikoli ljubili, po povelju sv. Janeza, ki pravi: „Otročiči! ne ljubite sveta, ne tega, kar je na svetu; kdor svet ljubi, Očetove ljubezni ni v njem; zakaj vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja, kateri ni iz Očeta, ampak od sveta.“ Svet ljubiti pa se pravi: Svoje misli, skerbi, upanje in prizadetje le v časne dobrote obračati; zemljo za svojo domovino in smert, ki nas k Bogu pelje, za največo nesrečo imeti. Svet ljubiti se pravi: Misliti, kakor svet misli, soditi, kakor svet sodi, govoriti, kakor svet govori, in delati, kakor svet dela. Mi pa smo ravno nasprotno od tega obljubili, da bomo svojo skerb le na večne in neminljive dobrote obračali, da bomo po nebeškem hrepeneli, zemljo za ptujo deželo, in nebesa za svojo pravo domovino spoznali, in smert imeli za svojo najboljšo prijateljico, ki nas iz rev in težav v zveličanje popelje.

Vse to smo obljubili. Ali pa tudi po tej obljubi živimo? Res je še nekaj dobrih kristijanov, katerim je greh gnjusoba, ali še veliko več jih je, kateri nesramniše živé, kakor nejeverniki. Ali ni

polno nečistnikov in zapeljivcev, da pred njimi, kakor blago pred tatovi, nedolžnost nikoli in nikjer ni dosti zavarovana? Ali ni dosti ponočnjakov in razsajevavcev, ki do belega dne niso vgnani, ali pa še pri belem dnevu omahljivo sem ter tje rogovilijo in se s svojo pijanostjo hvalijo? Ali ni dosti goljufov in odertnikov, še več pa strupenih jezikov, katerih eni telesno, drugi dušno dobro svojega bližnjega spodkopavajo? Sploh, ali ne živi sedanja mladina popolnoma po gnanju svojega spačenega poželenja, kakor konj in mezeg, ki pameti nimata, da so vse prošnje in svarjenja starišev ali duhovnov zastonj, kakor bi ne bilo ne Boga, ne hudiča, ne plačila, ne kazni, ne smerti, ne sodbe, ne večnosti, ne nebes, ne pekla? Ali ne kažejo vsi ti očitno, da le hudiču služijo, da so le njemu se zaobljubili in pod njegovo bandero prisegli, zoper Stvarnika pa so se zarotili, Kristusu se odpovedali?

c) Vprašani smo bili tretjič: „Se odpoveš njegovemu napuhu?“ In zopet so botri na mesto nas odgovorili: „Se odpovem.“ Toda naše odgovarjanje, klubovanje, jezlanje, nepokorščina do starišev in predpostavljenih, naša skrita notranja ošabnost, lastna hvala in samosvoja všečnost, nespametno bahanje in želje svetu dopasti, gledati in se na ogled postavljati, vse to očitno toži, da se napuhu nič manj kakor odpovedali nismo. Gizdavost in nečimernost, našopirjenost in prazno lišpanje toži vse tiste, ki svoje lepote in veljave v praznih cunjah, v trakovih, v zlatih perstanih in uhanih ter v svili (židi) iščejo, in s tem oči drugih na se vlečejo. Vse to je nad njimi očitno spričevanje, da se napuhu še niso odpovedali, da so temu nasproti še zmiraj v hudičevi službi. „Nibče, pravi Kristus, ne more dvema gospodoma služiti,“ enemu se mora odpovedati, ker sta si ta dva gospoda v svojih poveljih ravno navskriž. Tako ne moremo ob enem satanu, svetu in Bogu dopasti.

Pa bi mi utegnili reči: „Mi smo na svetu in med svetom; naš stan, naše opravila in okoliščine, v katerih smo, ne pripuščajo nam, da bi se svetu odpovedovali. Jaz sem zakonski mož, jaz žena, se ne moreva od sveta ločiti; jaz sem posel, sem hlapec ali dekla, ki si moram s trudom in s potom služiti vsakdanji kruh med svetom.“ — Med svetom ste in s svetom se morate pečati; ali morate pa zato s hudobnim svetom hudobno živeti? Ne veste, da je v tem treba, Bogu bolj kakor ljudem pokorni biti? Če med svetom živite, ali moraš tudi s svetom noreti, nesramnosti vganjati in z grešniki po potu hudobije proti peklu iti? Lahko še na svetu ostanete, pa vendar po svetovih šegah in navadah ne živite, če svoje življenje ravnate po zapovedih svetega evangelija, po obljubi, ki ste jo pri kerstnem kamnu storili. V zgled vam bodi na tavžente svetnikov, ki so v ravno tacih opravilih in v enacih stanovih med svetom živeli, pa se ne s hudobnim svetom vred spridili in pogubili.

Prerok Jeremija je v Babilonski sužnosti odpeljane jude takole opominjal: „Ko bote v Babilon prišli, vidili bote prebivalce tiste

dežele, ki bodo zlate, sreberne, kamnite in lesene malike na ramah nosili. Vse ljudstvo bo pred njimi poklekovalo, in jih molilo, vi pa se nikar ne dajte tem zmotiti in zapeljati; temuč, ko bote to pohujšljivost vidili, recite v svojem sercu: „Gospod, le tebe samega moramo moliti!“ Ravno to opominovanje vam tudi jaz dam. Ko iz hiše Božje stopite, in v Babilon hudobnega sveta pridete, povsod bote našli dosti napuha, prevzetnosti, pohujšanja, nesramnosti, obrekovanja, požrešnosti in goljufije; pa nikar se tacim zgledom ne dajte zapeljati! V spominu vam bodi kerstna obljuba, s katero ste se hudiču, vsemu njegovemu djanju in napuhu odpovedali, in recite: „O Gospod, tebe samega moram ljubiti! Nobenemu družemu ne služiti, razun tebi, kateri sam imaš besede večnega življenja!“

d) Nadalje smo bili pri sv. kerstu vprašani: „Veruješ v Boga Očeta, vsemogočnega Stvarnika nebes in zemlje?“ Odgovorili smo: „Verujem“. S tem smo Bogu obljubili živo vero, terdno zaupanje in gorečo ljubezen. Ako pa v skušnjavah na Boga pozabimo, ako se na mesto njegovih lastnost in njegove volje le greh in svet spoznavljati učimo, nimamo nič več žive vere. „Naša vera, pravi sv. Jakob, je mrtva, ker je brez del. Zakaj ne tisti, kateri v postavi živé, so pri Bogu opravičeni, ampak tisti, kateri postavijo spolnujejo.“ In Kristus sam nam veva: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“ Ravno tako, če v križih in težavah zoper Božjo previdnost godernjamo, in prederzno tožimo: Zakaj moram ravno jaz toliko terpeti? zakaj ravno mene Bog tako tepe? — nimamo več terdnega zaupanja na Božjo modrost in previdnost; kakor, če Božje zapovedi v nemar puščamo, in tje v en dan pregrešno ravnamo, se v posvetne dobrote preveč zaljubimo, v nas ni goreče ljubezni.

e) Vprašan je bil vsakteri: „Veruješ v Jezusa Kristusa Sinu njega edinega, Gospoda našega, kateri je rojen bil in je terpel?“ ter smo odgovorili: „Verujem.“ S tem smo postali Jezusovi bratje, in smo veliko pomenljivo ime: „kristijani“, in sicer, „katoliški kristijani“ prejeli. Tega imena smo pa po besedah sv. Ciprijana le po tem takem vredni, če si prizadevamo, svoje življenje po Jezusovem življenju ravnati. Sv. Pável Galačanom piše: „Vi vsi, kateri ste v Jezusu Kristusu kerščeni, ste Kristusa oblekli,“ in Korinčanom zopet priporoča, „naj Jezusa v svojih telesih nosijo, in naj se njegovo življenje v našem umerljivem telesu razodevlje.“ Če se pa vprašamo: „Ali nosim Jezusa v svojem telesu? to je: posnemam njegovo sveto življenje?“ — dajala bo vest marsikteremu britko spričevanje, da naše življenje Kristusovemu življenju ni nikjer nič podobno, in da razun imena ga skoraj ni znamenja kerščanstva nad nami.

f) In poslednjič smo bili še vprašani: „Veruješ v svetega Duha, v sv. kerščansko katoliško cerkev?“ In zopet

smo poterdili: „Verujem.“ S tem poterjenjem smo svetemu Duhu obljubili, da mu hočemo v svojem srcu čisto prebivališče pripraviti, sv. materi katoliški cerkvi pa v vsem pokorni otroci biti in ostati. Ako pa svoje telo, ki je tempelj svetega Duha, oskrunjamo z nespodobnimi mislimi in željami, s pregrešnimi besedami in z djanji, takrat ta tempelj Božji zopet prepustimo satanu in njegovim duhovom v stanovanje. Ako se cerkvenim zapovedim ustavljamo, njenega zveličanskega glasu ne poslušamo, sv. zakramente le tlačansko in prisiljeno, toraj poredkoma in morda še takrat nevredno in božjepročno prejemljemo, si njenega ljubeznjivega opominovanja k srcu ne jemljemo, s to nepokorščino svojo kerstno obljubo prelomljamo, da se zgodi, kar nek cerkven učenik pravi: „Kdor cerkve nima za svojo mater, ne bo imel Boga za svojega Očeta.“

Sklep.

Iz tega premišljevanja, ljubi moji! ste vsak sam nad sebo lahko spoznali, kako nezvesti da smo bili do sedaj v spolnovanju teh dolžnost, ktere smo pri sv. kerstu prevzeli. „Gorjé vam, je rekel Kristus Judom, ker bo prebivavec Tira in Sidona ložej na dan sodbe, ker ti bi se bili v pepelu in v rasovniku spokorili, ako bi bili enako milost, kakor ste jo vi, od Boga prejeli.“ Obernimo ta gorje sami na-se, in glejmo, da nas ne zadene, kedar bomo po teh dolžnostih odgovor dajali pred sodnjim stolom Gospodovim. „Za Juda Iškarjota, pravi Kristus, bi bilo bolje, ako bi nikoli ne bil rojen na svet,“ kakor pa da je izdajavec svojega mojstra in učenika postal. Ravno tako bi bilo bolje za nas, ako bi po sv. kerstu ne bili nikdar sprejeti v Kristusovo cerkev, kakor da svoji prisegi nismo zvesti ostali. Zato naj nas naša dosedanja nezvestoba predrami, da bomo vsaj zanaprej svojim obljubam mož beseda, in da tako vredni postanemo in se vdeležimo Kristusovih obljub. Amen.

Pridiga za II. pobinkoštno nedeljo ali nedeljo po sv. Telesu.

(Blagoslov s sv. Rešnjim Telesom; gov. J. A.)

Tantum ergo — Sacramentum!

Genitori — Genitoque!

Tako pojó duhovni pri blagoslovu.

Vvod.

Katoliška cerkev svoje velike praznike po celi teden obhaja, in o takih praznikih pravimo, da imajo osmine (oktavo). Tako

osmino ima tudi praznik sv. Rešnjiga Telesa; zato je tudi celi teden, od četrtega do četrtega, sv. maša z blagoslovom. In kakor v navadnem življenju posebne dogodbe, postavim kerst, birmo, god, ženitovanje itd. bolj veselo obhajate, kaj boljšega jeste in pijete; tako nam sv. cerkev o velikih praznikih tudi napravi kakšno posebno veselje. In sveta cerkev po pravici misli, da vernim ne more večega veselja narediti, da jim ne more bolj vstreči, kakor s tem, da o takih priložnostih sveto Rešnje Telo izpostavlja in blagoslov ali žegen daje. Navadne nedelje je tiha maša brez blagoslova, in po litanijah je le en blagoslov pri katerem se „Sveto“ poje. — Kedar je pa kakšen praznik, kakšna posebna nedelja ali slovesnost, je pa peta maša z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom, včasih če je mogoče tudi z več duhovni, z leviti, in dopoldan in popoldan dva blagoslova. Kakor veste, duhovni pojó pri prvem blagoslovu „Tantum ergo“, pri drugem „Genitori“. Na koro pa potem te besede še ponavljajo in posem do konca spojó.

Velikokrat ste že slišali tako peti — pa mnogo vas morebiti ne ve, kaj to pomenja. Zatoraj vam hočem danes povedati:

1. Kaj pomenja ta blagoslov in kaj ima v sebi?
2. Kaj je kristijanom pri blagoslovu storiti, misliti in moliti? Le pripravite se in zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. „Tantum ergo“ in „Genitori“ so prve besede zadnjih dveh delov tiste latinske pesmi, ki se začenja z besedami: „Pange lingua“, in ktere duhovni veliki četrtek in svetega Rešnjega Telesa dan zapojó, ko se procesija prične. To pesem imamo tudi v našem jeziku: nje prve besede so:

„O častimo in hvalimo
Sveto Jezusa telo!“

Po tej pesmi se pravi „Tantum ergo“ in kar naprej sledi:

„Toraj vsi klečé molimo
Ta presveti zakrament,
Judov jagnje pozabimo
Tu je novi testament.
Kar ne vid'mo, verjemimo,
Tega ne uči pogled.“ —

V teh besedah je ob kratkem naša vera v ta presveti zakrament izrečena: da verujemo, da je Jezus tukaj pričujoč, če ravno s telesnimi očmi tega ne vidimo, in da imamo boljši dar, kakor je bilo judovsko jagnje, ki je bilo le podoba tega zakramenta.

„Genitori“ pa se po našem glasi:

„Povišujmo Očeta, Sina,
 Poj'mo vsi veseli zdaj,
 Hvalna pesem naj ne mine,
 Moč, češčenje vekomaj
 Hvala tudi, čast edina
 Duhu svetemu vselej.“

V teh besedah je tedaj hvala izrečena, katero smo sv. Trojici dolžni za vse dobrote, posebno pa za ta presveti zakrament, za to nebeško jed.

V prvih časih ni bila navada, da bi bili sv. Rešnje Telo izpostavljali in blagoslov dajali. Sperva zavoljo nevernikov ne, da bi se tega zakramenta ne polastili in oskrunjevali; pozneje pa zavoljo krivovercev ne, da bi se ne bili norčevali. Ko je pa počasi tudi med kristijani gorečnost zmiraj bolj pojemala, ko so zmiraj manj ta nebeški kruh uživali, ko je tudi vera v ta zakrament jela pešati; začeli so ta zakrament izpostavljati, da bi se vera zopet oživela, da bi kristijani ta presv. zakrament bolj častili in raji uživali. Ali zdi se mi, da kristijani temu ravno narobe ravnaajo. Namesto da bi ta zakrament, kterega nam sv. cerkev tolikokrat kaže, tolikokrat izpostavlja, bolj častili in večkrat prejekali; izgovarjajo se radi tako kakor uni možje v evangeliju, o kterih smo danes slišali! ja nekteri celó ta presv. zakrament zaničujejo, po nevrednem prijemljejo in se vpricho njega tako nespodobno, nevredno obnašajo!

S sv. Rešnjim Telesom se nam tudi sv. blagoslov deli. — Blagoslov ali žegen je očitno vidno znamenje, navadno z molitvijo sklenjeno, po katerem kdo za to postavljen drugim kakšno dobroto sprosi in jo tudi podeli, če je je vreden. Blagoslovljati tedaj ne sme vsak, ampak le za to od sv. cerkve postavljen in pooblaščen. — Je sicer navada po Nemškem in drugod, na Kranjskem mi ni znano, da stariši svoje otroke blagoslovljajo, kedar gredó od doma ali pred poroko, posebno pa še na smertni postelji. Tako vemo iz sv. pisma, da so stari očaki pred smertjo svoje otroke blagoslovljali. Take blagoslove je tudi sv. cerkev poterdila in jih priporoča. So pa tudi toliko koristniši in ginljivši, kolikor bolj so starši tudi otrokom z lepim zgledom svetili in jih tudi v življenji k čednosti napeljevali. Saj bereimo v sv. pismu, da očetov blagoslov otrokom hiše zida; materina kletev pa jih podira. (Ekli. 3, 11.) Tudi skušnja uči, kako se tak blagoslov otrokom globoko v serce vtisne.

Še imenitniši pa so cerkveni blagoslovi, kteri so zato postavljeni, da bi verni kakšno posebno pomoč na duši ali na telesu od Boga prijeli. Kdor blagoslovlja, mora od cerkve oblast imeti. Tako imajo redno oblast blagoslovljati

a) navadni duhovni pastirji pri maši, na prižnici, pri bolnikih pa tudi sicer, ako jih kdo prosi; posebni blagoslov dajejo novomašniki.

b) škofje, katerih blagoslov je toliko imenitniši, kolikor je njih posvečevanje više nad mašnikovim. Škofje delajo po 3 križe; kedar imajo pontifikalno mašo, vsak verni dobi pri njih blagoslovu odpustek za 40 dni;

c) papež, kot najviši pastir delé na Velikonoč, v praznik sv. Petra in Pavla in tudi pri družih priložnostih blagoslov, ki se imenuje apostolski, in ki je sklenjen s popolnoma odpustki.

Več pa kot vsi ti blagoslovi, in bolj imeniten je blagoslov s sv. Rešnjim Telesom, ker takrat nas ne blagoslovlja kak duhoven, ali škof ali papež — ampak Jezus Kristus sam. Zato takrat duhoven tu-li nič ne molijo, ko z monštranco križ delajo; zato tudi takrat, kedar je sv. Rešnje Telo izpostavljeno, po pridigi navadnega blagoslova ne dajo, ker se ne smejo podstopiti blagoslovljati, ko Jezus sam blagoslovlja. — Tudi sicer blagoslovi moč od Jezusa dobivajo, in mašniki, ki blagoslovljajo, so le njegovi namestniki in njih blagoslov le toliko velja, kolikor on hoče. —

Kedar je tedaj blagoslov s sv. Rešnjim Telesom, se ponavlja ravno to, kar se je takrat godilo, ko je Jezus otroke blagoslovljal. On je rekel: „Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite, takih je nebeško kraljestvo!“ Tako je tudi on vselej pripravljen nas blagosloviti, če smo njegovi dobri otroci. Če tedaj hočemo, da nam bo blagoslov s sv. Rešnjim Telesom koristil, moramo si prizadevati, da bomo nedolžni, čisti in priprosti, kakor otroci, potem se bomo tudi vdeležili tega blagoslova in potem bo gotovo tudi enkrat naše nebeško kraljestvo!

2. Kaj je kristijanom pri maši z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom in pri blagoslovu storiti, misliti in moliti?

V tem so nekteri prav nevedni ali pa maloverni; nekteri pa zanikerni in nerodni. Pod podobo kruha je Jezus, živi Bog, resnično pričujoč, toraj moramo ga tudi po Božje čestiti, ga na kolenih moliti, kakor tolikokrat v evangeliju slišimo, kako je ta ali uni pred Jezusom na kolena padel. Zda pa nekteri pri maši z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom komaj pri povzdigovanji pokleknejo, ko bi vendar se spodobilo, da bi celo mašo klečali. Da je taka maša drugačna kot navadne, že iz tega vidite, kako se mašnik pri taki maši vedejo. Kolikorkrat na sredo pridejo, pokleknejo, vselej se pri obračnanji na stran obernejo, roke si gredó od oltarja proč umivat, vse zato, da sv. Rešnjemu Telesu herbta ne kažejo. Zato je pa tudi treba, da verni celo mašo klečé, če je le toliko mogoče; zato tudi med pridigo sv. Rešnje Telo z zagrinjalom zakrijejo, da verni smejo stati.

Kaj pa je pri blagoslovu storiti, misliti in moliti, že lahko iz tega spoznate, kaj se pri blagoslovu godi. Najpred zažgó kadilo in pred in potlej trikrat pokadé. Iz tega se učimo, da smo trojednemu Bogu vso čest in hvalo dolžni, da se morajo naše misli in

želje kakor kadilo k Bogu povzdigovati in da mora naše življenje z lepim zgledom tako rekoč Bogu prijeten duh razprostrirati. — Duhoven monštrance ne primejo z golimi rokami, ampak z ogrinjalom ogernjeni. To nas opominja, da se moramo pred Jezusom ponižati in spoznati, da nismo take ljubezni in dobrote vredni. — Blagoslov se v podobi križa dela; to nam v spomin kliče, da nam je Jezus vse milosti in dobrote s svojo smertjo na križu zaslužil, da se od tod ves blagoslov na nas razliva, in da so naši grebi njegove smerti krivi. Zato je treba, da pri blagoslovu klečimo, in kedar se nam z zvončkom znamnje daje, na persi terkamo, Jezusa za odpuščanje prosimo in polni kesanja k njemu zdihujemo, rekoč: „O bodi tisučkrat češčevo sv. Rešnje Telo! O sveto, sveto, čez vse sveto! O Jezus bodi mi milostljiv! O Jezus odpusti mi moje grehe! Jezus tebi živim! Jezus tebi umerjem! O Jezus tvoj sem živ in mertev!“

To naj pa vsak na tihem izgovarja, da bližnjega v pobožnosti ne moti. Zato na Laškem in zdaj tudi že pri nas v nekterih krajih takrat, ko se blagoslov daje, z orglami preneha, da po celi cerkvi sveta tihota vlada.

Sklep.

Slišali ste tedaj, kaj blagoslov s sv. Rešnjim Telesom pomenja in kaj nam je zraven storiti, misliti in moliti. Toraj nimam drugega pristaviti kot to, da radi prihajajte k blagoslovu, da ga nikar po zanikernosti ne zamujajte. In kedar to srečo imamo, da smo pri blagoslovu, recimo Jezusu, kakor je očak Jakob rekel angelju: „Ne pustim te pred, ne neham te pred, ne grem pred od Tebe, da me blagosloviš na duši in na telesu!“ Amen.

Pridiga za III. pobinkoštno nedeljo.

(Skerb za dušo; gov. A. M.)

Ta grešnike sprejema in je z njimi.
Lukež 15, 2.

Vvod.

Lepo nam pové današnje sveto evangelije, kako ljubeznjivo je Gospod Jezus za grešnike skerbel, da bi jih v nebesa pripravil, ko je še namreč po tej solzni dolini popotoval. Pa vse graje vredna

je hinavščina farizejev, ki so Jezusu očitali, da se z grešniki peča rekoč: „Ta grešnike sprejema in já ž njimi,“ on gotovo pošten človek in tedaj tudi pravi Odrešenik biti ne more. Res je, da z grešniki se ne smemo pečati, če nam nevarnost žuga v greh zabresti. Če se pa z grešniki pečamo zato, da bi jih spreobrnili, to ni greh, to ni prepovedano, ampak je še celo duhovno delo milosti. Treba je greh od grešnika razločevati. Greh moramo sovražiti in se ga ogibati; človeka pa, ki je grešil, njega ne smemo sovražiti, ker naš bližnji ostane še zmerom, dasiravno je grešil. Greh, ker iz pekla pride, moramo čertiti, človeka pa, ki je stvar božja, njega moramo ljubiti. Ljubezen pa, katero moramo do grešnika imeti, obstaja najbolj v tem, da za njegovo zveličanje skerbimo. Tako je tudi Jezus Kristus grešnike ljubil. Ne da bi bil njih grehe hvalil, ampak le na pot do zveličanja jih je hotel pripeljati.

To nam je v dveh prilikah pokazal:

1. Od zgubljene ovčice in
2. od zgubljenega denarja.

Te dve priliki vam hočem danes na kratkem razlagati. Zvesto poslušajte! —

Razlaga.

I. Kako se prilika od zgubljene ovčice glasi? Jezus preztetnim pismarjem in farizejem tako govori: „Kdo je izmed vas, ki ima sto ovec in kader eno zgubi, ne pusti jih 99 v puščavi in gre uno iskat, dokler je ne najde? In kedar jo je našel, zadene jo z veseljem na rame in kedar pride domu, pokliče prijatelje in sosede skupej in jim pravi: Veselite se z menoj, ker ovco sem našel, ki je bila zgubljena.“ Če hočemo to priliko prav zastopiti, moramo sv. cerkvene očete poslušati, ki pravijo, da ovčji hlev pomenja nebesa. Devet in devetdeset ovec so angelji v nebesih. Zgubljena ovčica je pa ves človeški rod, ki je sicer za nebesa vstvarjen, pa greh mu je nebesa vkradel in ga pogubil. Dobri pastir je potem takem Jezus Kristus, ki je angelje v nebesih zapustil in v človeški podobi na svet prišel, da bi zgubljeni človeški rod poiskal in za nebesa pridobil.

Tako so to priliko že prvi kristijani razlagali, ker po navadi so po cerkvah, po oltarjih, po prižnicah itd. Jezusa Kristusa postavljali v podobi pastirja, ki ovčico na ramah nosi, kakor ga ravno verh naše prižnice vidite. Jezus je zgubljeno ovčico zopet našel, ko je za človeški rod na svetem križu umerl. Na ramah jo je v nebesa odnesel, ko je namreč očake iz predpekla poklical in v nebesa odpeljal.

2. Zgubljena ovčica je pa tudi vsak grešnik, ker gospod Jezus v priliki tudi še pristavlja: „Vam povem da v nebesih bo več

veselje zavoljo enega grešnika, ki se spokori, kakor zavoljo 99 pravičnih, katerim pokore ni bilo treba.“ Veselje zavoljo spreobrnjenega grešnika je pa v nebesih zato tako veliko, ker spreobrnjen grešnik je bolj terden v dobrem, kakor drugi; pa tudi zato, ker drugi radi njegov zgled posnemajo. Gotovo je, da, ko človek spreobrnjenje svojega bližnjega vidi, si misli, da tudi njemu ni nemogoče spreobrniti se po besedah Avguština: „Če je zamogel ta ali uni, zakaj bo pa tebi nemogoče?“ Spreobrnjenje grešnika pa v nebesih tudi zavoljo tega veselja napravi, ker je silo težavno.

3. Ljubi grešniki! dobro si vtisnite v serce, kako marljivo Jezus, dobri pastir, vas zgubljene ovčice išče; kako ljubeznjivo vas hoče v ovčji hlev, v sveto cerkev, v nebesa pripeljati, če ga le poslušate. S kakim veseljem vsi dobri kristijani na zemlji, vsi angelji in svetniki v nebesih vaše spreobrnjenje pričakujejo! Veseliti se morate, da vas Bog ni še zavergel, da vas pekel ni še požerl, da ne gorite še v večnem ognju, ki je hudiču in njegovim pajdašem namenjen: Vse to ste si zaslužili, ko ste smertno grešili; vse to morate pričakovati, ako se ne spreobrnete.

Jezus pa, od kterega ste se zgubljene ovčice ločile, on hodi za vami; on vas kliče v pridigah. Milost vam ponuja, s katero se tako lahko k njemu povernete, kakor da bi vas na ramah nesel. Ne skrivajte se pred njim, ampak nasproti mu hitite in verzite se mu v naročje in spet vas bo pripeljal na pravo pot do nebes. Če se spreobrnete, bodo se vse nebesa nad vami veselile; če se pa ne spreobrnete, celi pekel vas bo zasramoval, ker niste poslušali glasu tako dobrega pastirja, in ste sami sebe prostovoljno sunili v večno pogubljenje! —

II. „Ktera žena, ko je denar zgubila, ne prižge luči, ne pomete hiše, ne išče pridno, dokler ga ne najde? In ko ga je našla, pokliče skupej prijatljice in sosede in reče: Veselite se z menoj; ker denar, kterega sem bila zgubila, sem zopet našla.“ S temi besedami je hotel Jezus judom pokazati: Kakor ne smemo žene grajati, ki si prizadeva zgubljeni denar zopet najti; tako tudi mene grajati ne smete, če si prizadevam, zgubljene duše grešnikov za nebesa pridobivljati. Človeška duša vendar več velja, kakor ves denar tega sveta. — Kar je pa Jezus judom govoril, je tudi nam. Zatoraj poslušajte, kak lep nauk si lahko zajemamo iz prilike od zgubljenega denarja. — Žena, ki zgubljeni denar išče, je Kristusova nevesta, sveta katoliška cerkev. Zgubljeni denar so pa neverniki in grešniki, ki so vedno v nevarnosti, večnega pogubljenja. Tem prižge sveta cerkev po svojih učenikih luč svete vere. Pridigarji in spovedniki si neutrudljivo prizadevajo grešnikove serca očistiti vseh pregeh in jim milost božjo vsaditi. — Kakor se prijatljice veselijo z ženo, ki je zgubljeni denar dobila; tako se s sveto cerkvijo veselijo angelji in svetniki v nebesih, če kak grešnik se spreoberne.

2. Zgubljeni in zopet najdeni denar pomenja vsakega grešnika, ki se resnično spreoberne. To nam Jezus Kristus sam pove, ko pravi: „Ravno tako, vam povem, da bo veselje angeljev veliko nad grešnikom, ki pokoro dela.“ Glejte tedaj, preljubi! da tudi v nebesih kaj za nas vedó. Ne samo Bog, ampak tudi angelji in svetniki v nebesih vedó, kako se nam na tem svetu, ali dobro ali slabo, godi; vedó, ali grešimo ali se pokorimo. O grešnik! Tvoj angelj varh, tvoj oče in mati, ki so umerli in se v nebesih veselijo, čakajo tvoje pokore. Ali jim nočeš tega veselja napraviti, da bi se še danes nad tvojim spreobrnjenjem radovali? Ali pa tudi veste, predragi poslušalci! zakaj se angelji in svetniki v nebesih toliko veselijo zavoljo spokornega grešnika? Oni se veselijo zato, ker grešnika ljubijo in želijo, da bi enkrat v njih družbo prišel; se veselijo, ker vidijo, da njih prošnja pri Bogu ni bila prazna; se veselijo zato, ker je peklenski sovražnik premagan. Kako! ali bo grešnik, ki vse to pomisli, se še mudil, svoje življenje popboljšati? Ali se ne bo še danes pokore poprijel, da bi vsem nebesom tako veliko veselje napravil?

3. Žena, ki je denar zgubila, luč prižge, pomete hišo in skerbno išče, dokler ga ne najde. Grešniki! veliko več nam mora biti ležeče na zveličanju vaših duš, kakor pa evangeljski ženi na zgubljenem denarju. Storite za vaše duše to, kar je žena storila za svoj denar. Prižgite luč svete vere. Mislite si Boga pravičnega sodnika, ki dobro plača, hudo pa strahuje. Mislite, da je neumerljiva vaša duša, mislite na večno terpljenje v peklju. Prosite svetega Duha za razsvitljenje, da boste grehe spoznali in obžalovali. Pometite svojo hišo, to je izprašujte svojo vest, pomislite vse svoje življenje, pomislite, koliko ste grešili. Iščite pridno, dokler denarja ne najdete; obudite pravo žalost, opravite pravo spoved, storite terden sklep, ne več grešiti; tedaj boste pri sveti pokori zadobili odpuščanje grehov, mir vesti, božjo prijaznost in večno zveličanje. Potem boste zamogli angelje in svetnike povabiti in jim reči: „Veselite se z menoj, ker svojo dušo, katero sem bil zgubil, sem zopet našel.“

Celo današnje sv. evangelije obrnimo na hišne očete in hišne matere. Zgubljena ovčica in zgubljeni denar pomenjata sicer vsakega grešnika, naj že stanuje v kateri hiši si bodi: tako pomenja pastir, ki zgubljeno ovčico išče vsakega hišnega očeta, in žena, ki išče zgubljeni denar, pomenja vsako hišno mater. Tedaj pa prašam: Hišni očetje, ali niste nobene ovčice zgubili? Vsak sin, vsaka hči, vsak hlapec, vsaka dekla, ki je kakemu grehu vdana, je zgubljen denar. Hišni gospodar skerbi tedaj, da zgubljenega sina, zgubljenega hlapca spet na pravo pot pobožnega življenja pripelješ. Hišna mati tedaj, kakor žena v svetem evangeliju, prižgi zvečer luč in ne pusti, da bi tvoja hči ali dekla ponoči zunaj hiše ostala, ali pa doma v temi pri slabi priložnosti živela. Hišo pometi, to je iz

hiše spravi vse take ljudi, ki bi znali nedolžnosti škodovati in jo v greh napeljevati. Če ne — trikrat gorjé tvoji duši! —

Kako morajo gospodarji za svoje podložne skerbeti, pokaže nam sveti Janez evangelist, ki je bil Jezusov najljubši učenec. Na svoje stare dni je v velikem mestu Efežu živel. Na svojih apostolskih potih je našel posebno lepega ajdovskega mladenča, ki mu je posebno dopadel. K sebi ga je tedaj vzel; ker pa še ni bil kerščen, izročil ga je ondotnemu škofu v podučenje rekoč: „Vpričo Jezusa Kristusa ti izročim tega mladenča, da posebno za njega skerbiš.“ Tako izroči tudi Bog starišem otroke, gospodarjem posle, da za nje skerbijo, ker iz njih rok jih bo tirjal.

Škof je tistega mladenča pridno učil, ga potem kersti in birma. Ker se je pa posebno lepo obnašal, škof ni več tako natančno na-nj gledal. Mladeneč je pa hitro v slabe tovaršije zabredel, zapustil je stezo pravičnosti, začne pohajati, postane tat, ubijavec, razbojnik in poglavar razbojnikov. Glejte, kako nesrečo zamorejo napraviti predpostavljene, če za podložne zvesto ne skerbijo!

Za nekatere leta sv. Janez spet v tiste kraje pride in škofa po mladenču popraša rekoč: „Škof! daj mi mladenča nazaj, kterega sem ti bil izročil: dušo mladenča, svojega brata v Kristusu hočem od tebe imeti.“ Žalostno škof izdihne in reče: „Mladeneč je umerl.“ „Kako umerl je?“ naglo sv. Janez popraša. „Da umerl je na duši,“ reče škof, „ker je poglavar razbojnikov postal.“ Kaj boste pa vi stariši in predpostavljene rekli, kedar bo večni sodnik duše podložnih iz vaših rok tirjal rekoč: „Dajte mi duše nazaj, ktere sem vam bil izročil!“ Kaj porečete, umerli so? Ali terdo boste svojo nemarnost plačali z lastnimi dušami.

Sv. Janez hitro konja zasede, vzame seboj moža in gre razbojnika iskat. Pervi tolovaj sv. Janeza ustavi ali pusti ga, ko mu pove, da hoče s poglavarjem govoriti. Poglavar ga pa z napetim orožjem pričakuje. Ali kakor hitro Janeza, svojega nekdanjega dobrotnika, spozna, se v tek spusti in orožje od sebe verže. Sv. Janez pa za njim hiti in milo ga kliče: „Moj sin! kam bežiš pred svojim starim očetom. Usmili se mojih sivih las, nič se ne boj! Še ti je zveličanje odperto. Jaz bom za-te molil, življenje hočem za-te dati, kakor ga je Jezus dal. Jezus me je poslal tebe, tvojo dušo iskat!“ Mladeneč obstane, pred svetnika na kolena pade in milo joka. Sv. Janez ga objame in z lastnimi solzami mladenčeve pregrehe omiva. Zopet ga pripelje med verne, ž njim moli, ž njim se posti, ga uči, dokler se poboljša in spreoberne. Med služabnike sv. cerkve je bil potem sprejet in živ izgled pravega spokornika.

Sklep.

O vi kerščanski očetje in matere, ki toliko skerbite, če ovčico ali denarček zgubite, in si ne daste miru, dokler je ne najdete. Ko-

liko več velja ena sama duša vam izročena, kakor pa vse vaše premoženje! Ali ne boste bolj skerbili za eno dušo, kakor za vso svojo živino?! Dajte tedaj! posnemajte sv. Janeza, iščite zgubljene duše in nabirajte zakladov za nebesa, da s praznimi rokami pred ojtrega sodnika ne stopite in sprejemete plačilo zvestega hlapca v nebesih! Amen.

Pridige o stvarih božjih.

Za vnebohod Jezusa Kristusa.

(Ajdimo na goro!)

„Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril,
je bil vnebo vzet.“ Mark.16,19.

Vvod.

Rekel je Jezus svojim učencem, da pojde k Očetu. Čas je bil prišel, da se bojo izpolnile te Jezusove besede. 40 dni po svojem vstajenju je Jezus s svojimi učenci prijazno se obhodil, se ž njimi pogovarjal o božjem kraljestvu, ustanovil in vravnal svojo sveto cerkev. Tako je bil Jezus vse lepo preoskerbel in dokončal svoje delo. Prišel je bil čas, da se verne nazaj k svojemu Očetu. Peljal je torej Jezus svoje učence na oljsko goro, tam jih je podučeval, tolažil in posebno še to jim zaukazal, naj v Jeruzalemu ostanejo in pričakujejo sv. Duha, ktereга jim bo poslal v nekaj dneh. In kedar jim je to izgovoril, vzdignil se je vpričo njih, in oblak ga je vzel spred njih oči. Na oljski gori je toraj Jezus čestitljivo v nebesa šel in kakor nam cerkveni očaki in romarji pričajo, v skali še znamenja in sledi svojih nog zapustil. Na goro toraj nas pelje današnji praznik in današnje sv. evangelije. Tudi nas obdajajo gore in na goro hočem tudi jaz vas danes v duhu peljati, tam nekaj časa z vami postati in vam kratko povedati, kaj nas lepi razgled na gori uči. Naj vam pomaga usmiljeni Jezus, ki je danes vesel v nebesa šel!

Razlaga.

Gotovo ste že slišali lepo pesem, ki se tako-le začenja: „Na goro, na goro — na sterme verhé — me kliče, me miče, me vabi sercé.“ Ja!

1. Na gori se vidi, kako velik in krasen je svet, ki ga je stvaril vsemogočni stvarnik, Oče nebeški. Stopi na goro zjutraj, ki solnce izza gor priplava kakor ognjena krogla, — stopi na goro zvečer, ki solnce k božjej gnadi gre, — oh kako lepo se žarijo gore, kakor bi bilo vse zlato in sreberno. Poglej doli v dolino, koliko vidiš mest, trgov in vasi, po katerih vse mergoli delavnih prebivalcev; poglej, koliko je njiv in travnikov, po katerih raste žita in trave za milijone ljudi in žival; poglej, koliko je vertov in nogradov, po katerih zori prežlahtno sadje in sladko vince; poglej, koliko je vode, v kateri šviga vse živo gibčnih rib in drugih žival; poslušaj, kako se razlega po gojzdi in logih milo petje drobnih ptičic. Poglej, kako molijo svoje sive glave tam-le velikanski snežniki proti nebu, — poslušaj, kako zagromi in se grom razlega po razpokanem skalovju. Povzdigni še ponoči svoje oči proti jasnemu nebu in poglej, koliko tisoč svetlih lučic migla nad tvojo glavo! Na gorah se posebno lahko spozná, kako velik in krasen je svet, ki ga je stvaril Oče nebeški. Ni toraj čuda, da so ljudje, ki po gorah stanujejo, radi pobožni, da se Očeta nebeškega radi spominjajo, da njegove sv. nauke trdno verujejo in njegove zapovedi zvesto spolnujejo. Gorjanci so večidel dobri, verni in pobožni kristijani. Ni toraj čuda, da je satan Jezusa peljal na visoko goro, odkoder se je vidilo daleč okoli. Tu mu je pokazal vse kraljestva sveta in njih veličestvo in rekel: „Vse to ti bom dal, ako pred me padeš in me moliš.“ Ja! na gorah se najbolj vidi, kako velik in krasen je svet. Zatorej se tudi včasih v duhu podajmo na goro, glejmo in premišlujmo, kako mogočen, kako dober in moder je Oče nebeški, ki je vse to vstvaril, — stvaril za nas, da nam vse stvari služijo in življenje narejajo srečno in veselo. Ne zabimo toraj tega Očeta, bodimo mu hvaležni, pokorni in pridni otroci, ljubimo ga in iz ljubezni spolnujmo zvesto njegove zapovedi. Ne delajmo tako, kakor delajo nekteri, ki se — najrajši o nedeljah in praznikih — podajajo na gore, tam božje stvari gledajo in občudujejo, — Gospoda in mojstra, ki jih je stvaril, pa tajijo, pozabijo in žalijo. Ne delajmo tako, — temveč hvalimo, čestimo, ljubimo in molimo Očeta nebeškega, ki je stvaril, ki ohranja in vodi veliki, prekrasni svet!

Nek nemški kralj je nekemu prijatelju razkazoval, kako lep in bogat je njegov grad. V starih časih so pa vladarji na svojih gradovih radi norce imeli, ki so jim ob priložnostih marsiktero grenko resnico povedali. Norec, ki ga je nemški kralj pri sebi imel, vidi, kako kralj razkazuje lepoto in bogatijo svojega grada. Norec pokaže na nebo in pravi: „Gospod, bratec moj! le nikar preveč ne hvalite svoje hiše; rajši pogledjte v nebo. Vaša hiša ima močne stebre in stene, tedaj lahko terdno stoji. Ali veliki mojster in zidar tu gori za obnebje ne potrebuje nobene podpore. Tacega zidarja se je treba bati, on derži nebesa s persti in zemlja mu je podnožje.“

Pa res, ljubi moji! bojmo se vsegamogočnega stvarnika, — ljubimo in molimo ga: „Nebo in zemlja sta polna njegove česti.“

2. Stopimo v duhu spet na goro, pogledimo v dolino in — kako majhne in nizke se nam dozdevajo vse stvari, ki jih vidimo v dolini. Pogledajte tam-le v dolini gre velik, odrasčen človek; kako majhen se nam vidi; dozdeva se nam, kakor bi se tam gibalo malo detice! Pogledajte tam-le velik stolp ali turn in okoli njega prostorno cerkev; dozdeva se nam, kakor bi le tanjek perstič na viš šterlel in okoli njega stala mala bajtica. Pogledajte tam-le veliko, široko vodo, ki barke nosi in divje dere po dolini; dozdeva se nam, kakor sreberni pas, ki se vije skoz njive in travnike. Tako se nam znad gore dozdeva vse, kar po svetu vidimo, le majhno in nizko. In res je taka: vse, kar je na svetu, je v resnici le majhno, nizko in malovredno. Kdor je že verh gore stal, občutil je, da nekako lahko diha, da vse bolj jasno vidi, da je okoli njega vse tiho in mirno, da ga ničesar ne moti in da ga obdaja neka sveta tihota. Tako — znad gore — bi imeli mi vselej posvetne reči ogledovati. Tako so delali vsi svetniki in svetnice božje; rekali so, kakor je rekel sv. Ignaci Lojolanski: „Oh kako majhena se mi zemlja dozdeva in kako se mi do nje merzi, ako nebesa pogledam.“ Ja! ljubi moji, imejmo jasne oči in mirno serce, stopimo na goro in vzdignimo se nad zemljo, ne dajmo se slepariti in motiti posvetnim rečem: „Kaj pomaga človeku, ako si celi svet pridobi, na svojej duši pa škodo terpi.“ Pravi neumen pritlikovec si, ako si le nabiraš posvetno blago in bogastvo, ki ti ga molj in rija sne in tatje vkradejo; ako le za posvetnim veseljem letaš in svoje meso paseš, ki ga bojo skorej červi glodali; ako si prizadevaš, ljudem in svetu dopasti, ki jih boš moral vse skoraj zapustiti. Vse to so le otročarije, smertni veter potegne in vse je pri kraju, vse je zgubljeno. Zatoraj pravi sv. Gregor: „Ali je mogoče, da pameten človek ne presodi, kaj mu je k pravej sreči, da ne misli na svojo neumerjočo dušo, da ne poprašuje sam sebe: kaj bo enkrat z menoj!“ Stopimo večkrat v duhu na goro, povzdignimo svoje oči in spregledjmo, kako majhne, nizke, malovredne so pozemeljske reči. Nikoli ne zabimo, kar nam pripoveduje sv. Lukež. Jezus je nekdaj prijazno pokregal Marto, ktera si je veliko opraviti dajala s tim, kako bi Jezusu dobro postregla. Rekel je: „Marta, Marta! skerbna si in si veliko prizadevaš; pa le eno je potrebno“. Pohvalil pa je Marijo, ki je k njegovim nogam sedla in brez vse posvetne skerbi poslušala njegove besede. Rekel je: „Marija si je najboljši del izvolila, kateri jej ne bo odvzet.“ Storimo tudi mi tako: Imejmo pozemeljske reči za majhne, nizke, malovredne! —

3. Znano je, da imajo ljudje, ki so v gorah doma, tako ljubezen do svoje domačije, da na ptujem merj od žalosti. Ko je Avstrija še na Laškem svoje dežele imela, zgodilo se je večkrat, da so vojščaki, ki so bili iz Tirolskega, Gornje-Koroškega doma,

skoraj brez vsake bolezi umerli; žalovali so po gorah svoje domovine. Tudi mi imamo domovino, prelepo domovino, ktere se spominjamo, kolikrat na kakej gori stojimo. Sv. Janez popisuje to prelepo mesto: „In me je vzdignil v duhu na veliko in visoko goro in mi je pokazal sveto mesto Jeruzalem, ktero je iz nebes od Boga prišlo.“ Po tem popisuje sv. Janez, kako lepo je to mesto Jeruzalem; vse polno zlata in dragega kamenja; polno veselja in radosti. Na koncu pa prišavlja sv. Janez: „Nič omadežanega ne pojde v to mesto, tudi nič, kar gnusobo dela in laž, ampak le tisti, ki so zapisani v Jagnjetovih bukvah življenja.“ Oh lepo, prelepo je to mesto na gori, je nebeški Jeruzalem! Tam bomo gledali Boga od obličja do obličja; tam gori bo Bog vse solze od naših oči obrisal, ne bo več smerti, ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečin; kajti sam Bog bo z nami in mi bomo njegovo ljudstvo. In sv. Bonaventura piše: „Tam gori je veselje brez žalosti, mladost brez postaranja, zadovoljnost brez naveličanja, lepota brez spremembe, mir brez pomote, varnost brez strahu, zveličanje brez konca.“ Da v to sveto in srečno mesto pridemo, to je naš namen, za to smo stvarjeni; tega se večkrat spominjajmo. „Zakaj si namenjen,“ se je popraševal večkrat sam nek božji služabnik. In sam si je odgovarjal: „Ti si namenjen, v nebesih kraljevati, z Bogom kraljevati, vekomaj kraljevati, s krono glorijske kronan in večnega veselja vpijanjen.“ Sveti Majol je ležal na smertni postelji. Ves potolažen in vesel je zdihoval, kakor da bi že vživljal nebeško veselje: „O Gospod! kako prelepe so tvoje prebivališča! Tvoj hlapec od veselja ne more k sebi priti, ker premišljuje, kako lepa je tvoja hiša!“ Proti temu mestu na gori, proti nebeškemu Jeruzalemu tudi mi romamo, — spominjamo se tega! Spolnujmo zvesto dolžnosti svojega stanu; morebiti da nas to včasih težko stane, le pomislimo, da je tudi plačilo za delo in trud prelepo in večno. Le možko se vojskujemo zoper sovražnike našega zveličanja; premagujmo svoje grešno meso in poželenje, ne poslušajmo posvetnih zapeljivcev in zoperstavljajmo se terdno tistemu, ki okoli hodi kakor rjoveč lev in išče, koga bi požerl. Saj bo tudi zmaga potem slavna in krona nevenljiva. Nosimo svoj križ potrpeljivo in hodimo za Jezusom. Ne zabimo, kaj pravi sveto pismo: „Ali ne veste, da je Jezus moral terpeti in tako iti v svoje veličestvo?“ Križev pot je Jezusa kot človeka peljal v sveta nebesa, po križevem potu dojdemo tudi mi za njim v sv. raj: „Kdor je z njim terpel, z njim bo tudi kraljeval.“ Ne zabimo sv. nebes: Naj velja, kar rado, nebesa morajo naše biti!

Sklep.

Sv. cerkev opravlja danes to-le molitev: „Dodeli, prosimo, vse-mogočni Bog! da, kateri verujemo, da je tvoj Edinorojeni, naš

Odrešenik, današnji dan v nebesa šel, tudi mi s svojim duhom v nebesih prebivamo.“ In res smo bili danes v duhu pri Jezusu, ki je na oljski gori vesel v nebesa šel. Jezus je s svojimi stal na gori: tudi mi smo v duhu stali na gori, smo občudovali vesoljni svet, ki je tako lep in velik in smo izdihnili iz celega serca: Bodi hvaljen in čiščen, ki si stvaril nebo in zemljo! Stali smo na gori pa tudi premišljevali, kako majhne, nizke in malovredne so vse posvetne reči. Zatorej nočemo svojega serca preveč natvezati na svet in posvetne reči, ne iskati tega, kar je spodej na zemlji, temveč kar je zgoraj, tam v nebeškem Jeruzalemu, kjer Jezus sedi ob desnici svojega nebeškega Očeta in tudi nam prostora pripravlja. O usmiljeni Jezus, dodeli nam svojo pomoč, da le nebesa iščemo, le za nebesa skerbimo in enkrat srečno v nebesa pridemo! Amen.

Za IV. povelikonočno nedeljo.

(Žito na polji.)

„Tudi vi bote pričevali, ker ste od začetka pri meni.“
Jan. 15, 27.

V v o d.

Jezus pravi, da bojo njegovi učenci pričevali od njega. In res se je to prerokovanje poterdilo. Neučeni in boječji ribiči so se razšli po celem svetu in pričevanje dajali Jezusu Kristusu. Nesli so njegov božji nauk po vesoljnem svetu, učili so vse narode in kerščevali v imeni Očeta, Sina in sv. Duha. Kar so učili, spolnovali so tudi sami in lepo ravnali svoje življenje po Jezusovem nauku. In slednjič so svoje spričevanje še s tim poterdili, da so svojo kri prelili in grenko smert storili za Jezusa Kristusa. Pričali so pa to, da je Jezus v resnici od smerti vstal, da je res obljubljeni odrešenik sveta, da je edinorojeni Sin nebeškega Očeta, da je Jezus pravi živi Bog.

Od Boga pa ne pričajo nam le samo ljudje, pametne stvari, od Boga nam priča cela natora, vse stvarjene reči. Sveti apostelj Pavel piše, da se božje nevidno bitje spoznati da iz njegovih vidnih del, to je: da je Bog in kakšen je Bog, pričajo nam njegove stvari. Iz teh božjih stvari hočem danes spet eno izbrati in sicer eno, katero ravno zdaj povsod po polji pred seboj vidimo: žito na polji hočem danes izbrati in pokazati, kaj nam žito na polji priča o d Boga.

Razlaga.

Veliko ljudi se sprehaja med žitom na polji, vidijo prelepe, rože, poslušajo drobne tičice, občudujejo pisane metulje, — žito pa, ki le tiho in ponižno zeleni in cveti, se še onajo ne. In vendar nam tudi žito daje obilnih lepih nauk in nam priča od Boga.

1. Žito na polji nam priča, da je Bog vsega mogočen. V jeseni ali v vigradi je kmet vsejal drobno zernice v černo zemljo, zernice je segnjilo, da se ni vidilo ničesar od njega, — pa mervto zernice se je oživilo, pognalo, kot travica iz zemlje pokukalo, je rastlo in zdaj stoji kot velika bilka in nosi bogato klasje. Kdo je storil ta čudež? Vsi cesarji in papeži, vsi modrijani in bogatini niso v stanu le eno samo bilčico, eno samo zernice narediti, — in vidimo jih po njivah, da jih sešteti ne moremo. To je storil Oče nebeški, da nas — milijone in milijone svojih otrok — preživlja in nam daje vsakdanji kruhek. Tega Očeta in Stvarnika se spominjaj, ko hodiš srečen in vesel med žitom na polji; moli in hvali ga in varuj se zvesto, da ne delaš zoper njegove zapovedi, da ga ne žališ in ne grešiš. Zraven ga pa še ponižno prosi, naj žito, ki tako lepo in bogato kaže, obvaruje in ga da nam srečno v roke priti. On je vladar in gospodar nebes in zemlje, v njegovej roci je solnce in dež, lepo in hudo vreme, grom in blisk, slana in toča: „Oči vseh upajo v te, Gospod! in ti jim daješ jed ob pravem času, ti odperaš svojo roko in nasituješ z blagodarom vse, kar živi.“

2. Žito na polji nam priča, da je Bog neskončno moder. Le vzamite kako bilko v roko in stermeli bote, kako modro je stvarjena. Tenjka je, šibka, da se lahko giblje, da je torej veter tako hitro ne zlomi. Poglejte bilka ima tudi kolenca, ki jej dajejo moč ravno naviš stati; spodej pri tleh je več kolenc, da bilka bolj trdno stoji in ložej težki klas nosi. Bilka je votla, da kakor po cevi in žilicah dotaka potrebni sok in živež iz korenine do verha, zraven se pa bilka, ki je votla, ložej tudi žanje. Vzamite zdaj kak klas v svojo roko in občudujte božjo modrost. Zerno je skerbno skrito in zavito v trdno kožico, da mu nezgodno vreme nikar tako lahko ne škoduje. Tudi šterlijo iz klasja ostre rese, da sovražne živalice tako lahko do njega ne pridejo in ga pozobati ali oškodovati ne morejo. Tako nam tudi tenjka bilka in drobno zerno priča, da je Bog neskončno moder in vse premodro obravnuje. Kedar toraj žito na polji zagledate, spominjajte se Jezusovih besed: „Če travo na polji, ktera danes stoji in se zjutrej v peč verže, Bog tako oblači; koliko bolj bo vas, maloverni! Ne skerbite tedaj rekoč, kaj bomo oblačili? Ker po tem vsem vprašujejo neverniki. Saj ve vaš Oče nebeški, da vsega tega potrebujete. Išcite tedaj najpoprej Božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo“. Poglejmo toraj žito, upajmo in veselimo se: Oče nebeški je spet bogato pogernil svojo mizo, spet bomo imeli kaj jesti; on skerbi za

žito, tudi nas svojih otrok zapustil ne bo. Ali ste pa tudi slišali, kaj je na koncu svojih besed Jezus še pristavil: „Iščite najpoprej Božjega . . .“ Ti toraj, ki lepo ravnaš svoje življenje po nauku Jezusovem, iščeš nebeško kraljestvo, delaš pošteno in pravično, zvesto Bogu služiš in skerbiš za svojo neumerjočo dušo: ti se smeš prav za prav na Boga zanašati in smeš pričakovati, da ti bo vse uno priverženo. Ti pa grešnik! ki malo maraš za Božje kraljestvo in njegovo pravico, ti prav za prav ne moreš in ne smeš na Boga zaupati in pričakovati nebeškega blagodara ali žegna!

3. Pa žito na polji nas uči, da je Bog neskončno usmiljen in prizanesljiv. Ti grešnik nisi vreden, da ti Bog daje pri žitu na polji tolike obilnosti in sreče. Pa Oče nebeški je usmiljen in ti prizanaša, kakor Jezus pravi: „On daje svojemu solncu sijati na dobre in hudobne, in da dež padati na pravične in krivične“. Ravno to je Jezus učil, ko je ljudem pravil to-le priliko: „Nebeško kraljestvo je podobno človeku, kateri je dobro seme vzejal na svojo njivo. Ko je pa zelenje zrastle in sad storilo, prikazala se je tedaj tudi ljulika. Pristopili so pa hlapci hišnega gospodarja in mu rekli: Hočeš, da gremo in ljuliko pobereмо? Gospodar pa je rekel: Nikar, pustite oboje rasti.“ Tako usmiljen je Bog grešniku, mu prizanaša in mu daje obilno žita na polji. Kako pa je z nami, ali smo vredni tolike sreče in blagra? Vsi moramo z Davidom klicati: „Gospod! ako boš na grehe gledal, kdo bo obstal pred tvojim obličjem,“ in z colnarjem v evangeliju moramo vsi na persi terkati in klicati: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku!“

Pa ni še zadosti, da samo zdihuješ in grehe obžaluješ, moraš tudi pokoro delati in se spokoriti. Prava pokora Boga potolaži in odverne šibo božjo, ki je že pripravljena. Prerok Jona je upil po mestu Ninive: „Še 40 dni in Ninive bojo razdjane. Ninivljani pa so verovali v Boga in so oznanili post, ter se oblekli v rasovnike od največjega do najnižjega. Sam kralj je vstal s svojega prestola, vergel od sebe svojo obleko in se je oblekel v rasovnik in je sedel v pepel.“ Vse ljudstvo je delalo ojestro pokoro. Rekli so: „Kdo ve, ali se Bog ne oberne in ne odpusti? Morebiti se oberne od serda svoje jeze, da ne poginemo. In Bog je videl njih delo, ker so se obrnili od svoje hude poti; in Bog je milostljivo odvernili hudo, katero je napovedal storiti in ni storil“. Da! Bog je usmiljen in dolgo prizanaša, in se rad vsakega usmili, kdor dela pravo pokoro. Zatoraj spoznajmo, da smo grešniki, ne vredni tolike sreče in blagra — pa zgrevajmo svoje grehe, delajmo pokoro in poboljšajmo se! Če tega ne storimo, — gorje nam! Kajti:

4. žito na polji nam tudi pravi, da je Bog neskončno pravičen. Že sem omenjal, kar je Jezus rekel od pšenice in ljulike. Rekel je: „Pustite oboje rasti do žetve in ob času porečem ženjam: Poberite prvič ljuliko, in jo povežite v snopke, da se sožge, pšenico pa spravite v mojo žitnico.“ Teh Jezusovih besed

spominjaj se ti, ki moraš s hudobnimi živeti pa od njih veliko prenašati in terpeti; spominjaj se teh besed, ko se sprehajaš med žitom in vidiš, kako ljulika med pšenico raste. Bog je pravičen in bo ločil ljuliko od pšenice in tebe za vse stokrat poplačal, kar si voljno in poterpežljivo prenašal. — Teh besed spominjaj se tudi ti, ki vidiš, da tudi žito nevernega in grešnega človeka bogato kaže, da Bog tudi njemu daje obilno žetev. Pride čas, da bo vsa posvetna bogatija njegova pri kraju, in da pojde ves prazen in suh dobrih del v tisto večnost in pred tistega sodnika, kjer ne velja ne žlahten in visok stan, ne posvetna čest in bogatija, kjer veljajo le dobre ali hudobne dela, ki jih človek stori v svojem življenju. — Teh besed spominjaj se tudi ti, ki za Boga in za njegove zapovedi malo maraš, ki malo ali pa nič dobrega ne storiš, veliko pa hudega doprinašaš; spominjaj se teh besed, kedar se po volji med žitom sprehajaš. Lepo in silno raste ljulika med pšenico, ali pa misliš, da bo ostalo vselej tako? Prišle bojo ženjice in ljulika se bo vergla v ogenj, pšenica pa se bo spravila v žitnico. To se gotovo zgodi vsaj po smerti: Umerl je grešni bogatin in bil v pekel pokopan. Pa ti grešnik! morebiti za večnost malo maraš, — pa poslušaj, da pravični Bog marsikterega hudobnega že na tem svetu strašno zagradi. Hunerik, kralj vandalski, je bil velik grešnik, posebno grozovito je preganjal katoliške škofe in druge verne kristijane. Usmiljeni Bog ga je najpred strahoval s tim, da je nad njegovo deželo pošiljal nesreče, — prišle so lakota, dragota, kuga in druge nesreče. Terdovratni kralj je na vse to malo porajtal, tistim, ki so ga svarili, se je celo posmehoval. Zdaj pa pravični Bog prime njega samega. Strašna, zdravnikom neznana bolezen ga napade. Truplo, glava, roke in noge so mu jele otekati. Strašne bolečine so ga morale, — pa nobeden zdravnik ni vedel in mogel pomagati. Červi so jeli iz njega laziti, strašno je smerdelo okoli njega in ud za udom je padel od njega. Če ravno še živ, bil je že ves merha in popolnoma segnjit. Preden ga je še pamet minula, jel je strašno preklinjati, je grizel in glodal lastno roko in je nazadnje ves zdivjan umerl. Poslednje besede so bile, da je sam sebe preklel. Tako se godi ljuliki, terdovratnemu grešniku. Vi pa pšenica na božjej njivi, vi pobožni in pravični! veselite se, ko se sprehajate med žitom na polji. Poterpite le malo časa, božje ženjice — angelji božji — vas skoraj ponesó v božjo žitnico, v sv. nebesa!

Sklep.

Ljubi moji! veliko imate na polji opraviti, radi se sprehajate med žitom. Ne hodite tako tje v en dan, timveč poslušajte, česa vas uči žito na polji. Žito nam priča in nas uči, da je Bog vsega-mogočen, neskončno moder, usmiljen in prizanesljiv pa tudi ne-

skončno pravičen. Od tega sem vam danes govoril in te nauke na serce položil. V sercu jih nosite in spominjajte se jih, kedar hodite med žitom na polji! Amen.

Za binškošno nedeljo.

(Vihar in sv. Duh.)

„Ustal je nanagloma iz neba šum, kakor prihajočega silnega piša.“
Dj. apost. 2, 2.

Vvod. Judje, ki so bili v starej zavezi izvoljeno ljudstvo božje, so imeli le eno samo hišo božjo, prelepi tempelj v Jeruzalemu. Pri njih je bila postava, da mora vsak odrasčen jud vsaj enkrat v letu obiskati Jeruzalemski tempelj. To se je godilo večidel ob judovskih praznikih, in ob teh godovih je privrelo sila veliko judov od vseh vetrov sveta. Zatorej nam pripoveduje današnje berilo, da se je sošla binškošne praznike velika množica iz vsacega naroda. In ravno zdaj se je spolnila obljuba, katero je Jezus storil svojim apostelnom, preden je v nebesa šel: „Kerščeni bote, je rekel, s sv. Duhom kmalo po teh dneh, in prejeli bote moč sv. Duha.“ Z oljske gore so se aposteljni vernili v Jeruzalem, se v nekej hiši zaperli in tam med molitvijo in postom pričakovali, da pride čez nje sv. Duh, kakor jim je bil Jezus obljubil. Danes, to je deseti dan po Jezusovem vnebohodu, je vstal okoli devete ure po našem nanagloma iz neba šum, kakor prihajočega silnega piša in je napolnil vso hišo. Pri teh besedah tudi jaz obstojim in vam nekaj povem o silnem pišu in sv. Duhu. Vsaka beseda je imenitna: 1. Iz neba je prišel, 2. silni piš, in 3. je napolnil vso hišo. O sv. Duh pridi in napolni tudi to sv. hišo, da božja beseda obilen sad obrodi! —

Razlaga. 1. Vihar pride znad gor doli v dolino, pride z nebes; tako tudi sv. Duh: „Nanagloma iz neba šum.“ V nebesih je sv. Duh, on je pravi Bog. (To se po katekizmu dokaže.) Molimo ga torej! 2. Vihar vse podere, kar se mu zoperstavlja; sv. Duh je v šumu silnega piša prišel, da pokaže, da bože Jezusov nauk poderl judovsko in ajdovsko vero. Kar se je tudi zgodilo vkljub vsem overam. Deržimo se torej sv. katol. cerkve! 3. Sv. Duh je napolnil vso hišo: tudi nam deli sv. Duh mnogo imenitnih darov (povej kaj o sedmerih darovih sv. Duha). Delajmo s temi darmi, sv. Duh nas podpira in čaka nas za vojskovanje zmaga in krona.

Sklep. V starih bukvah se bere, da so Dominikanci nekđaj svojega predstojnika Jordana prosili, naj jim binškošni praznik kaj

zapridiga. Jordan pa je bil bolen in slab in ni mogel dolgo govoriti. Da pa svojim bratom vendar kaj pove, vzame nek verček, izlije vodo in natoči noter vina. „Gotovo veste, je potem rekel, zakaj sem to storil, kaj to pomenja. Da sem mogel vina v verček djati, moral sem vodo izliti, ki je prej v njem bila. Danes so aposteljni sprejeli sv. Duha; prej pa je bilo treba, da so se odpovedali duhu, ki jih je prej napolnoval. Pojdite in storite tudi vi tako!“ Čudna pridiga, vendar pa tudi za nas naukov polna. Znebimo se posvetnega duha, potem pride v nas sv. Duh! Amen.

Za binkoštni pondeljek.

(Ogenj in sv. Duh.)

„Prikazali so se jim razdeljeni jeziki kakor ognja, in je sedel na njih slehernega.“
Dj. apost. 2, 3.

Vvod. Binkošti so Judje 50 dni po veliki noči obhajali v spomin, da jim je Bog na gori Sinaji dal 10 zapoved. Tedaj so ravno žetev večidel že dokončali in so pervine svojih pridelkov Bogu darovali. Ti prazniki so pri Judih več dni terpeli. Pri nas kristijanih so pa binkoštni prazniki postavljeni v spomin, da je ta dan sv. Duh nad aposteljne prišel, kakor jim je bil Jezus obljubil. Tudi mi kristijani binkošti dva dni obhajamo, da tako pokažemo, kako sveti in imenitni so nam ti prazniki. Včeraj in danes se toraj mi spominjamo sv. Duha in zategadelj sem vam tudi jaz včeraj govoril o sv. Duhu in vam pokazal, kako se to lepo strinja in poda, da je sv. Duh prišel v podobi silnega piša. Sv. pismo nam dalej pripoveduje, da „so se jim prikazali razdeljeni jeziki kakor ognja.“ Tudi ogenj je lepa in primerna podoba sv. Duha: 1. ogenj sveti, 2. ogenj greje in 3. ogenj reči prenareja, kar vse dela sv. Duh. O tem hočem vam danes govoriti, — pripravite se!

Razlaga. 1. Ogenj sveti, tudi sv. Duh razsvitljuje. Aposteljni Jezusovega nauka niso prav razumeli (bili so častilakomni, hotli so sovražnike z ognjem pokončati, pričakovali so mogočnega kralja.) Pride sv. Duh in spoznali so vso resnico: „Še veliko imam vam povedati, pa zdaj ne morete nositi . . .“ Tudi nas sveti Duh razsvitljuje; — prosimo ga, naj nas razsvitljuje, veliko je temine in nevarnosti. 2. Ogenj greje, tudi sv. Duh greje serca. Boječi in slabi so bili aposteljni — zaperli so se — sv. Duh pa jih je ogrel in vnel, da se niso bali ničesar. Serčno stopijo med ljudstva, nesó sv. križ po celem svetu in oznanjujejo . . . To dela sv. Duh še zdaj: priča so misijonarji, usmiljene sestre . . . Tudi mi smo slabi, po-

trebni pomoči; prosimo, prejmljimo ssv. zakramente, v katerih nam sv. Duh deli svoje darove. 3. Ogenj prenareja, tudi sv. Duh vse prenareja. Kako gerda je ruda, pa verzi jo v ogenj, kako se sveti! Prenaredil je sv. Duh aposteljne, kako? Prenaredil je celi svet: prej so molili bogove, potem enega pravega Boga, — prej so bili le bogatini in sužnji, potem vsi bratje v Kristusu, — prej so klali in darovali živino in celo ljudi, potem pa čisto jagnje Jezusa Kristusa, — prej so doprinašali strašne gerdobije in hudobije, po tem so pricvetele vse lepe čednosti in lastnosti. Tudi nas prenareja sv. Duh: pri sv. kerstu nas prenaredi iz grešnikov v božje otroke, — pri sv. pokori tudi tako, in pri vseh unih zakramentih! Zatorej prosimo, da k nam pride sv. Duh in nas prestvari iz nečistih čiste, iz slabih močne, iz nevednih vedne . . .

Sklep. Po nekterih krajih je navada, da kristijani za binkoštno praznike hiše pobelijo in očedijo, okna in duri pa z zelenjem ovenčajo. Drugod je tudi navada, da binkoštno nedeljo sv. Duh v cerkvi znad stropa v podobi goloba nad verne priplava. Čedne šege so to; pa še veliko lepše in imenitnejše je, da očedimo hišo svojega serca in Boga prosimo, naj pride sv. Duh iz nebes v naše serca, in nam prinese svojih darov. Oh sv. Duh pridi in razsvitluj in ogrevaj in prenaredi nas, da tebi dopademo in postanemo vredni tempelj sv. Duha. Amen.

Za praznik presv. Trojlice ali I. pobink. nedeljo.

(Kaj nas voda uči?)

„Pojdite po calem svetu, in učite vse narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina, in sv. Duha.“ Mat. 28, 19.

Vvod. Prav za prav je danes naj prvi in najsvetejši praznik, kajti danes obhajamo god najviše skrivnosti, god presv. Trojlice. Sv. vera nas namreč uči, da je le en sam Bog, da pa ta edini Bog obstaja v treh osebah. Vse te tri osebe imajo eno in tisto natoro, ene in tiste lastnosti, so torej enega bitja, so eden in tisti Bog. Ta presv. praznik nas spominja sv. kersta; kajti oblili so nas novorojene z vodo in zraven izgovorili besede: „Jaz te kerstim v imenu (Boga) Očeta, in Sina in sv. Duha, — amen!“ Pri sv. kerstu je toraj voda neobhodno potrebna, tako da se brez vode še kerst ne more deliti. Zatorej mislim vam danes nekaj o vodi spregovoriti. Vodo vsak dan vidite, vsak dan jo pijete; poslušajte toraj zvesto, da veste, kaj nas voda uči.

Razlaga. 1. Voda nas spominja, kako moder in dober je Bog. (David 103, 10.) „Ti pošiljaš studence po dolinah . . . „Ja!

voda je vsemu, kar živi, najbolj potrebna; tudi nam kuha, goni mline, in stroje (mašine), nosi v ladjah blago v daljne kraje, snaži nam trupla in obleke in ozdravlja mnogoverstne bolezni. In te toliko potrebne in koristne vode je dosti na svetu, tako da pravimo: „Voda je zastoj.“ Hvalimo Boga za ta veliki dar! 2. Voda nas spominja, da je Bog pravičen. Veste, kaj se je godilo ob Noetovem času? Ljudje so Boga pozabili, gerdo živeli. Po Noetu jih je Bog opominjal, naj se spokorijo; tudi jim je žugal in protil. Vse zastoj! Zgodilo se je, kar je Bog zažugal: Prišla je tolika voda, da razun Noeta in njegove družine je v vesoljnem potopu poginil ves človeški rod. Grešnik! tudi tebi je Bog zažugal hude kazni, — ti pa nič ne maraš. Vedi, tudi tebe bo zagrabila božja roka prej ali slej, pa gotovo! 3. Voda nas spominja lep i h n a u k o v, ki jih nam daje. a) Val za valom hitro odtaka, tako podi ura uro: čas hitro teče in mine; na dobro ga obračajmo. b) Tiho in mirno šumlja potočič po travnikih in napaja in rodovitno dela vse okoli. Privihra pa hudournik, razdira in pokončuje vse: tako dela krotki in pohlevni, pa tudi jezni in strašni človek. c) Kerščevali so te in prerodili v božjega otroka in neb. dediča. Zato si tudi ti storil kerstno obljubo. Kolikorkrat vodo vidiš ali vživljaš, spominjaj se kerstne obljube! Tudi tvoje pare in tvoj grob bojo kropili!

Sklep. Sloveč naravoslovec pripoveduje: „Rad se še spominjam, kako sem v prvi mladosti potoval z modrimi in dobrimi možmi. Nekdaj smo hodili prej vso noč in potem proti jutru počivali zraven nekega gozda. Jelo je svitati in vse se oživljati. Kar se nekdo odstrani od naše družbe, in slišali smo ga od daleč glasno in veselo moliti. Ko se verne, poprašam ga, zakaj je na glas govoril? Odgovori mi: „Mladi moj prijatelj! glej okrog sebe jutranji svet, ki se je zbudil in hvaležen odpira oko proti Bogu: Oblaki se žaré, kakor se obraz pobožnemu sveti; cvetlice in rože pomladnje hvaležne proti Bogu razprostirajo mladičje in perje: slušaj, kako slavček milo prepeva, kako gojzadne živali veselo meketajo; čuj, kako bučele bučijo, in kako studenček čudno šumlja. Zapomni si tudi ti, kako vse le Boga imenuje, le Boga poveljuje! Glej, tudi jaz sem z njimi vred povzdignil svoj hvaležni glas, z njimi hvalil in ljubil Boga.“ Delajmo tudi tako! Amen.

Za II. pobinkoštno nedeljo.

(Vsakdanja večerja.)

„Nek človek je napravil veliko večerjo, in jih je veliko povabil.“ Luk. 14, 16.

Vvod. Kar je solnce vesoljnemu svetu, to je presv. Rešnjega Telo kat. cerkvi. Zatoraj tudi sv. cerkev praznik presv. Rešnjega

Telesa najslavesnejši obhaja, kakor ste v četertkih vidili. Ta praznik nas spominja poslednje večerje, pri kateri je Jezus ta presv. zakrament postavil. Sedeli so pri večerji . . . in Jezus vzame kruh . . . Tudi mi se vsak dan vsedemo k večerji in uživljamo božje darove. Tudi večerjati bi imeli tako, kakor se kristijanom spodobi. Zatoraj danes o večerji govorim in vam pokažem: Kdo po kerščansko večerja?

Razlaga. Dan je bil vroč, dela dosti, približal se je večer. Kjer je več družine, zaklenka in od vseh krajev dohaja družina in se vsede k večerji. Kaj dela kristijan pri večerji: 1. Najpoprej se popraša: Ali sem večerjo zaslužil? Gospodar najjeme poslov in delavcev, jih plačuje in nasituje, to ga drago stane. Treba je toraj, da vsak hlapec in vsaka dekla zvesto . . . Kako si delal? Pa tudi ti gospodar — tudi ti oče — imaš svoje dolžnosti, kako si jih opravljal? Vsak, bodi si kdor koli, ima svoje opravila; pri večerji naj se praša: Kako je delal ta dan? Naj se spominja besed: „Kdor ne dela, naj tudi ne je, in: Daj rajtengo . . .“ 2. Pomisli: Kdo ti je napravil večerjo? Bodi si večerja bogata ali revna — vse ti je dal premogočni in predobri Oče nebeski. Tega toraj pri večerji ne zabi. Opravljal vselej molitev pred jedjo in po jedi, — ne godernjaj in bodi zadovoljen, — ne opravljal svojega bližnjega, — Bog ne daj klafati in pohujšanja delati. Varuj se greha pri večerji, da ravno tedaj, ko uživljaš dari božje, ne žališ svojega dobrotnika in tako gerdo in nehvaležno ne ravnaš! 3. Spominjaj se tiste večerje, katero je Jezus pripravil našim dušam. Tudi duša naša potrebuje hrane; zatoraj je Jezus postavil presv. Rešnje Telo: „Moje meso je res jed . . . Kdor bo jedel od tega kruha, živel bo . . .“ Hudo ti deje, ako nimaš večerje, — kaj duša se ti pa ne smili? Zatoraj se pri sv. maši duhovno obhajaj, zraven pa večkrat tudi v djanju pristopaj k mizi božjej, — pa skerbi, da vredno! Pa še druga večerja čaka na nas, tam v svetih nebesih.

Sklep. Služil je svoje dni na Slovenskem prevzeten hlapec pri poštemem gospodarju. Predobro mu je bilo in vsaka jed ni bila za njega. Kedar je gospodinja skledo kuhanega boba na mizo prinesla, namerdel se je hlapec, obernal žlico, ž njo segal narobe v skledo in djal: „Ako se bob žlice na robe primeš, snedel te bom; če se ne primeš, ne bom te jedel.“ Norci so se mu smejali, pametni ga pa omilovali, rekoč: „Da mu bo bob enkrat še dober.“ In res, kaj terda se mu je poznej godila! Ne delajmo tako pri večerji! Prašajmo se naprej, ali smo jo zaslužili, — hvalimo Boga, — pobožno se obnašajmo — in spominjajmo se dušne večerje tukaj in v nebesih! Amen.

Za III. pobinkoštno nedeljo.

(Grešnik in zgubljena ovca.)

„Kteri človek zmed vas, ako ima sto ovec, in eno zmed njih zgubi, ne popusti jih 99 v puščavi in ne gre za zgubljeno, dokler je ne najde?“

Luk. 15, 3.

Vvod. Danes nam Jezus pripoveduje priliko od zgubljene ovce. Ta meri na vse: Adam je bil prva zgubljena ovca in mi za njim, kakor pravi Izajija: „Mi vsi smo bili ko ovce zašli, slehern se je bil po svojem potu obernal.“ Mi vsi smo grešniki in grešnik je zgubljena ovca. Ravno to hočemo danes premišljavati.

Razlaga. 1. Ovca se zgubi, ko ne posluša glasu svojega pastirja: ravno tako grešnik! On ne posluša glasu svojega pastirja Jezusa, ki mu govori po mnogoterih potih. Dal nam je sv. nauk, ki se oznanuje v vsaki kerščanski hiši, v šoli, v cerkvi, — pa kako malo se obrajta! Kliče nas dobri pastir Jezus v spovednici, pa ... po starših, prijateljih, pa ... po sreči in nesreči, pa ... po vesti v sercu, pa ... mi se vsega tega malo maramo, ne poslušamo, zapustimo čredo in se zgubimo. 2. Zgubljena ovca je nesreča: tako tudi grešnik! Kaj, David, Judas, Peter so grešili, kako žalostna se jim je godila. Grešnik ima hudo vest, ki ga grize, — zapravi časno srečo in zdravje, zgubi poštenje in dobro ime, zgubi vse svoje zasluge za sv. nebesa in pogrezne se v pekel: „Kteri greh in hudobijo delajo, so sovražniki svoje duše.“ (Tob. 12, 13.) 3. Zgubljena ovca se težko nazaj verne: tako se tudi grešnik težko spreoberne. Pred nekaj leti je živel na Goriškem nek človek, ki je vsem posvariven izgled. 20 let star je prišel k vojakom; ko je doslužil, pride domu. Stariši mu lepo premoženje izročé in on se oženi. Sperva se je kaj moško obnašal, pa kmalo pijančevati začel. Da je kaj zapiti imel, zastavlja in prodaja njivo za njivo, in pripravlja otročice svoje na beraško palico. Pa ti in žena se mu nič ne smilijo. Duhovni pastirji ga svarijo, toda nič mu ne zalega, zmirja jih in jim proti s palicami. Po 3—4 dni je bil pijan, kedar je kaj imel. Zraven pa je vendar še v cerkev dohajal in še k spovedi nekterekrali prišel, toda vse mu je le malo pomagalo, ker je vedno živel v smertnem grehu. Zadnje leto svojega nesrečnega življenja se je celó podal na božjo pot na sv. Višarje, — ali kaj je zdalo, pijan je prišel domú. Zdi se, da ga je Bog od zanaprej prav popolnoma zapustil. Celi teden po tej božji poti se ni streznil in vedno le pijan okoli taval. Odbila mu je pa tudi poslednja ura.

Pade mu naenkrat v glavo, da se mora kopat iti. Vsi pričujoči mu branijo, toda vse zastonj: gnala ga je neka nevidljiva moč. Vpričo njih se sleče, gre v vodo in se žalostno vtopi, nobeden ga ni mogel rešiti. Taka je z grešnikom! On čisto oslepi, postane gluhi in mertev za vse dobro, Bog ga popolnoma zapusti in težko najde nazaj k pravej čredi.

Sklep. Grešnik je zgubljen ovca. Zatoraj poslušajmo glas najboljšega pastirja Jezusa, ki nam govori po . . . varujmo se greha kot največe nesreče. Sv. škof Edmund je navadno rekal: „Ako bi ob mojej desnici stala goreča apnenica, ob mojej levici pa greh: rajši skočim živ v ogenj, kakor pa da v greh privolim.“ Če smo pa tako nesrečni bili, zapustiti pravo čredo in grešiti: oh poslušajmo glas božji: Jezus nas bo zadel na svoje rame, nas nazaj nesel in veliko veselje bo na zemlji in v nebesih! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Naš premilj. knezoškof dr. Val. Wiery so od presvitlega cesarja dobili komturski križ Leopoldovega reda. Prečast. g. dr. Val. Milar je bil imenovan za knezoškofa v Ljubljani, pa se je zahvalil in ostane v Celovcu. Č. g. Kasolnik Karol, kurat v Mlinari vasi, je dobil faro Trebinje. Č. g. Joas J. gre za kaplana v Kotarče in na njegovo mesto pride čast. g. Markovic Matevž kot provizor v Krasnico. Č. g. Pindur Vinc., dosedaj v začasnem pokoju, gre za provizorja v Waisah. Glavna mestna fara v Celovcu je podeljena č. g. Fišerju, fajmoštru v Kneži in mestna fara v Velikovcu č. g. Šluetu J., fajmoštru v St. Kocjanu, ki ob enem postane dekan za Velikovski okraj. Č. g. provizor v Ljubnem Stefaner J. je prestavljen v Šmartno na Polji in na njegovo mesto gre č. g. Payer, provizor v Pölling-u. — Umerla sta čč. gg. Werdnik Sim., bivši fajmošter v Kernskem gradu, in Šöfman J., kurat v Šmartnu. R. I. P.

Goriška nadškofija. Č. g. Milost M. je dobil faro na Placuti.

Lavantinska škofija. Č. g. Vrečko A. je izvoljen za župnika in opata v Celju; č. g. Juri Ben. je dobil faro Poličane, č. g. Verb-njak J. faro Središče, Zorko Jan. faro v Skomarjem in Strnad Mat. faro v Ljubnem. — Č. g. Šimunič Jož. je imenovan za dekana pri sv. Jurju na Šč. Č. g. Brelih Fr. nastopi službo kot učitelj vero-zakona na Mariborski realki. — Za provizorja sta postavljena čč. gg. Urbas Juri v Spodnji Kungerti in Kunej Janez N. na Ljubnem. — V pokoj se podajo čč. gg. Šramel Iv. župnik na Ljubnem, Klemen-čič Ant. župn. na Spodnji Kungerti, Jančar Fr. in Zajdela Fr. — Prestavljeni so čč. gg.: Horvat Jože v Žetale, Roštahar Jož. v Hajdin, Jan Fr. v Kestrivnico, Ramor Jan. v Tinje, Kukovič Avg.

v Kozje, Sivec Tom. na Bizelsko, Pečnik Jak. na Dol, Gorečan Ant. v Slivnico pri Celju, Pajmon Ant. v Zibiko in Ostrožnik Anton za II. kapl. v Reichenberg, Hočevar Jak. v Št. Jur pri Rifniku L., Vraz A. k sv. Križu pri Slatini II., Pirkovič v Doberno, Sovič Jož. v Št. Peter v Medv. selu, Vizovišek Flor. v Griže, Jug Fr. v Kozje, Kramberger Ivan k sv. Antonu v sl. gor., Propst Jož. v Hajdin, Jan Fr. v Marenberg, Witmajer Karl v Negovo, Polak Fr. v Šmarjeto pri Ptuj. — Umerli so čč. gg. o. Lud. Pečko, minorit v Ptuj; Košir Iv., v začasnem pokoju v Vržeji in Krulec A. kaplan. R. I. P.!

Terzaška škofija. Č. g. Jelenc Jan. je dobil faro v Sovinjaku, č. g. Glavina Bl. je postal drugi duhoven v jetnišnici v Kopru. — Prestavljeni so čč. gg. nasledni duhovniki: Mahnič Jan. v Berdo za kurata; Križaj Jernej v Žimin za duh. pomočnika; Skočir Avg. v Karso za kaplana; Martinčič Andrej v Divačo za administratorja; Mazeč Dragotin v Barko za izpostavl. kaplana; Rekar Janez v Lokvo za izpostavl. kapl.; Zalochar Florijan v Drago za kaplana in solskega učitelja, Ivič Jan. za kapl. pri sv. Matiju pri Žminu; Božič (Natalis) Depiera duh. pomoč. v Moščenicah; Bukovec Fr. duh. pomočnika v Lindaru; Brozovič Alojzi duh. pomoč. v Momjanu.

Ljubljanska škofija. Č. g. Kočevar Ant. je dobil lokalijo v Kopanji. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Brezovar Jan. v Borovnico, Pogačnik Jan. k sv. Križu p. T. in Zbašnik Fr. v Čatež. Porenta Jan. zavoljo bolehnosti v Polje; Porenta Fr. k sv. Petru v Ljubljani; Kutnar Ign. v Doberniče; Saje Miha v Boštanj; Nemeč Ant. v Šmartno pri Lit. G. Juvanec Jan. gre s Češnjic za farnega oskerbnika na Primskovo. — Č. g. Jerič Jož., župn. na Dobrovcu gre v pokoj. Č. g. župn. Boncelj Jož. je umerl. R. I. P.!

Družba sv. Mohora.

VPISOVANJE družbenikov je z mesecem aprilom končano; poročamo danesle poveršno o izidu letošnje nabire. Izid pa je tako srečen, tako sijajen, da se kar čudimo velikanskemu številu novih udov. Lani je družba štela 18.925 družbenikov in letos se jih je oglasilo do danes 21.500; pristopilo jih je tedaj blizu **tri tisoč** na novo!

Pri tako neugodnih razmerah, v katerih se Slovenci borimo za narodni svoj obstanek, je pač vsakoletni napredek družbe sv. Mohora dobrodejna, vesela prikazen, katera nas tolaži, nas navdušuje ter nam uterjuje upanje do boljše prihodnosti ljubljenega našega naroda. Najkrepkejšo zahvalo pa imamo ponavljati vsem gg. poverjenikom, dekanijskim in farnim predstojnikom in vsem rodoljubom, kateri se ne utrudijo, darovati toliko časa, toliko prizadetja družbi sv. Mohora v prid in raz-

širjatev. — Temu poročilu naj dodamo glavne točke in sklepe, o katerih se je razgovarjalo pri zadnji odborovi seji dne 24. t. m.

a) Družbinemu odboru je veliko ležace na tem, da ob pravem času in vsaj primerno zve in določi, v koliko iztisivih se ima tiskati vsaka družbina knjiga. Pripetilo se je večkrat in letos zopet, da primanjkuje ena ali druga knjiga, ako se nenavadno in nepričakovano več novih udov oglasi. In narobe zopet družba terpi škodo, ako se od ene ali druge knjige preveč iztisov tiska, kateri kot mertev kapital v družbini zalogi ležé. Da se tej napaki v okom pride, sklenil je odbor to-le: „*Od leta 1874 naprej naj se nabira družbenikov sklene z zadnjim dnevom meseca februarja in vpisovalne pole z denarjem se odboru pošljejo do 1. marca.*“

Dosledno naj se preloži tudi obrok, ob katerem se razpošiljajo knjige. *Razpošiljatev naj se prične v prvi polovici novembra* (po vseh svetih) in se uredi tako, da vsaki družbenik svoje knjige *pred božičem prejme.*“

Ogromna večina družbenih udov ima sploh le po zimi in ob praznikih priložnost, bukve prebirati; po leti ali na jesen so naši kmetje z delom preobloženi in se za knjige toliko ne zmenijo. Poverjeniki od več strani poročajo, da bukve pri predstojnikih mnogokrat do adventa ležé — kar je znamenje, da bi udje bili zadovoljni, če bi le do Božiča svoje knjige prejeli. Razumé se samo ob sebi, da bi ta preuredba tudi tiskarni delo jako zljajšala. Ker se pa vodila opravičnega reda (§. 2 in §. 5) le smejo preurediti, ako dovolite dve tretjini vseh živih dosmertnih udov, zato prosi družbin odbor dosmertne ude, zlasti preč. gg. poverjenike in predstojnike, da do konca meseca majnika t. l. odboru naznanijo, ako **ne** bi jim bila omenjena preuredba po volji.

b) Odobril se je dalje sledeči

Razpis družbinih daril za l. 1874.

V podporo domačega slovstva in v omiko slovenskega naroda razpisuje družba sv. Mohora za prihodnje leto sledeča darila:

1. *Sto in štirideset goldinarjev* za štiri krajše izvirne povesti, vsaki po 35 gold., v obsegu blizu *pol* tiskane pole.

2. *Sto in štirideset goldinarjev* za štiri podučne spise raznega zapopadka, vsakemu po 35 gold., v obsegu *pol* tiskane pole.

Razpis družbinih daril, naj nekoliko razjasnimo. Pervič prosimo pisatelje, ki mislijo tekmecevati za eno ali drugo darilo, naj si zberó predmet, kateri, kar je le mogoče vstreza vsem udom ali podučuje vsaj večino družbenikov. Povesti, razglašene po družbinih Večernicah ali podučnega spisa, natisnjenega v družbinem Koledarju, ne prebira le peščica ljudi; temveč sestavek gre od roke do roke, njega prebira nad 20 tisoč rojakov. Naj si zlasti mladi pisatelji tega nikdar ne pusté izpred oči! Gledé rokopisov ponavljamo, da je družba z bolj obširnimi povesti za leta in leta oskerbljena; tem težje pogreša jedernatih krajših spisov, zlasti humorističnih, ki seveda nravnosti žaliti ne smejo. Isto tako ustrezajo kratke pesmi didaktičnega zapopadka. Drugič opomnimo

tekmovalce, naj rokopise pošljejo ob pravem času to je gotovo do 1. novembra. Imenu v zapečatenem listu naj dostavijo stanovanje in zadnjo pošto ter ob enem določijo, kaj z rokopisom, ako ne bi ga družba sprejela. — V zadnji odborovi seji se je razgovarjalo tudi o rokopisu prof. dr. Šubiča: „O telegrafiji“. Vsi presojevalci so pripoznali, da je razprava sama o sebi po vsem izvrstna in doveršena; vendar niso se upali odboru predložiti, naj družba rokopis sprejme in natisne. Povod temu nasvetu je, da naše prosto ljudstvo o temeljnih pravilih magnetike in elektrike ni še dostojno poučeno; pri vsem trudu, s katerim si je slavni gospod pisatelj prizadeval, stvar popularno in z izvrstnimi podobami razlagati; ostala bi razprava vendar-le večini družbinih udov preveč znanstvena, tedaj nejasna. Iz tega razloga je odbor sklenil, da se rokopis g. pisatelju verne. Tudi o rokopisih: „Pomladančnice“ — povesti za slov. dekleta, „Sulamita“ in „Stari dobri časi“ je obveljal predlog, da se izročé pošiljalcu. Enoglasno pa je bil sprejet prav po domače razlagan poduk o „novi metrični meri in vagi,“ katerega je sestavil g. J. Verhovec. Rokopis: „Krona nebeška,“ poslovenjen po sloveči Stögerjevi knjigi: „Die Himmelskrone,“ — je izročén presojevalnemu odseku.

Mala apologetika se imenuje prav lična knjižica, ktero je na svitlo dalo kat. tisk. društvo v Mariboru. Gosp. dr. Lav. Gregorec, profesor bogoslovja v Mariboru, je to knjigo res prav lepo osnoval in dokaj zanimivo spisal. Naše dni se pogostoma slišijo vgovori zoper Boga, sv. cerkev in razodeto vero. Mirno v prijazni besedi gosp. spisovatelj spodbija najimenitniše ugovore. Sreča, da so naši Slovenci še vedno čiste in terdne katoliške vere, in da se takih čenčarij še ne sliši iz ust naših Slovencev, — pa vendar brezverni nasprotniki delajo na vso sapo, da bi tudi med nas vsejali to strašno ljuliko. Zatorej naj bode ta knjižica serčno priporočena tudi našim Slovincem. Dobiva se pri gosp. spisovatelju v Mariboru in velja le 50 kr. s poštnino vred.

(**Nove tiskarine.**) V tiskarnici družbe sv. Mohora se tiska „Jedro kat. nauka“; tiskano je že 9 pol, ki obsegajo v 20 kerš. nauk prvó poglavje o „Veri“. —

„**Političen katekizem**“, ki ravno prav pride za volilce „avstrijske pravne stranke“. Prvo poglavje pove: „Kaj mora vsak politično poučen Slovenec vedeti“, drugo pa: „Kaj mora vsak pošten domorodec storiti?“